

Молода Україна

ЖУРНАЛ УКРАЇНСЬКОЇ ДЕМОКРАТИЧНОЇ МОЛОДІ

РІК ВИДАННЯ XLIII

ТРАВЕНЬ-ЧЕРВЕНЬ -- 1993 -- MAY-JUNE

Ч. 419

Симон Петлюра
Голова Директорії Української Народньої Республіки.

ISSN 0026-9042

НАШІ ПРЕДСТАВНИЦТВА:

В Канаді:

B. Yaremchenko,
28 Frontenac Rd.
London, Ontario

Ihor J. Lysyk,
885 Beaufort Ct.
Oshawa, Ont. L1G 7J7

T. Boyko,
2582 Cornwall Dr.
Penticton, B.C. Y2A 6X3

В США:

Головний представник

Iw. Ivahnenko,
72 Feather Bed In.
Hopewell, N.J. 08525

Pawlo Prokopenko,
75 Kennedy Circle
Rochester, N.Y. 14609

W. Ponomarenko,
5802 Vandalia Ave. S.W.
Cleveland, Ohio 44144

МОЛОДА УКРАЇНА

MOLODA UKRAINA

Видає Центральний Комітет
Об'єднання Демократичної
Української Молоді

A Ukrainian Monthly Magazine
Published by the Central Committee
of the Ukrainian Canadian Youth
Association -- ODUM

Голова ЦК: **М. МОРОЗ**

Редагує Колегія:

Л. Ліщина -- редактор,
Ю. Криволап, В. Родак,
А. Лисий, О. Пошиваник,
Л. Павлюк, О. Харченко,
В. Корець.

In USA -- Association of American
Youth of Ukrainian Descent.

Адміністратор Зіна Корець
Тел. (416) 763-3422

President: M. Moroz
3253 Lakeshore Blvd. W.
Toronto, Ont. M8V 1M3

Це число редагував Леонід Ліщина.

УМОВИ ПЕРЕДПЛАТИ:

Річна передплата

У США, у Канаді і в Україні 25.00 доларів

Ціна одного примірника: 2.50 дол.

В Австралії 17.00 дол. (австрал.)

Ціна одного примірника: 2.00 дол.

В Англії і Німеччині 18.00 дол. (америк.)

Ціна одного примірника: 2.05 дол.

В усіх інших країнах Європи 17.00 дол. (америк.)

Ціна одного примірника: 1.70 дол.

В усіх країнах Південної Америки 15.00 дол. (америк.)

Ціна одного примірника: 1.25 дол. (америк.)

Зазначене число після прізвища передплатника означає останнє число журналу, за яке заплачено передплату.

За зміну адреси просимо прислати поштові значки або інтернаціональні купони (International coupon) на суму 65 канадських центів.

Редакція не приймає матеріалів без підпису автора і застерігає за собою право скорочувати статті і правити мову, рукописів не повертає.

Статті підписані прізвищем або ініціалами автора не завжди відповідають поглядам редакції.

За зміст і мову оголошень редакція не відповідає.

Листування з редакцією та адміністрацією просимо слати на адресу:

MOLODA UKRAINA

Box 40, Postal Station "M", Toronto, Ontario, Canada, M6S 4T2

В ЦЬОМУ ЧИСЛІ ЧИТАЙТЕ: Поезії -- Б. Лисянський, В. Негода, О. Багнівський, Г. Черінь, М. Прилуцький, Є. Маланюк, Марійка Луговик. В. Родак -- Міжнародний Хоровий Фестиваль 1993 року. В. Сірський -- Українське спортивне чудо -- Оксана Баюл. О. Лисик -- Голод 1933 року -- сумне 60-ліття. 26-ий Табір Виховників Юного ОДУМ-у. М. Прилуцький -- До чистих джерел. Г. Черінь -- Молода, щира, талановита. 13-ий Кобзарський Табір ім. М. Лисенка. Сторінка Юного ОДУМ-у. О. Гай-Головка -- Маленька поетеса. Родинна хроніка.

Борис ЛИСЯНСЬКИЙ

На день 25 травня
ПАМ'ЯТІ С. ПЕТЛЮРИ

На тихім цвинтарі в далекій чужині
Спокійно спиш ти по житті бурхливім
І мариш у довічнім сні
Нарід свій змучений зобачити щасливим.

Щоб він звільнившись навіки від кайдан,
Попростував вперед шляхами слави
Й, замість раба, господар став і пан
Своєї власної потужної держави.

Не справдився ще той солодкий сон,
Ще не здійснилися душі твоєї мрії
І не лунає ще побідний перезвон
З-під сивих бань величної Софії.

Минають знов один по другім дні,
Кує кайдани нам жорстокою недоля...
Та десь далеко в мороку пільми
Вже сяє вогником умріяна воля.

Ми чуємо в серцях її священний жар,
Ми тремтимо від світлої тривоги,
І віримо, що на її вітвар
Ще покладемо квіти перемоги.

Великая, посвятна мета
Нам дасть запал, дасть духа творчу силу,
Настане втіхи день -- і воля золота
Осяє, Батьку наш, твою святу могилу!

І, осягнувши доли височин,
Відроджена, щаслива Україна
Вшанує гідно героїчний чин
Свого найбільш улюбленого сина.

Валентин НЕГОДА

НЕ ДАЙ СЕБЕ ОБДУРИТИ!

Народе мій, для всіх завжди відкритий,
Не вір, що воля з'явиться сама,
Не дай себе підступно обдурити --
Мовляв, дороги іншої нема,

Як знову йти до старшого нам брата
Просить своє... й на світ весь працювать.
Не дай себе до нитки обібрати,
Зумів же вічні пута розірвать...

У праці незалежність здобувають!
Колгоспний рай! Таке уже було.
В нічийнім полі й матір забувають.
Покіль не стане воля на крило.
Дні боротьби за волю ще тривають,
Нічийна ще земля -- в біді село.

Народе мій великий український,
Як буде в тебе воленька свята,
То буде й коровай, і мед по вінця,
Не зразу, та на вічній літа.

Під дубом пророста й не гине жолудь.
Леліємо Тарасів заповіт --
Учитися хорошому чужому
Й своїм прекрасним радувати світ.

Народе мій! Не вічні й зимні ночі.
В світанок вір! Під снігом вже бринить
Козацьке джерело... Нехай хлюпоче! --
З глибоких надр пробилось крізь граніт.
Безсмертний рід наш, браття-українці,
Могутній -- із козацького ж коша.
І хоч дірки від куль є в нашій стінці,
Не прагне помсти праведна душа.

Нащадок хліборобів й мудрих зодчих
Колись же міг півсвіту годувать.
Змети з його дороги всіх охочих
Рясні лани ізнов пограбувать
Напасників, творців голодоморів,
Отих, хто волю голодом вбивав,
В колгоспнім золотім пшеничнім морі;

Хто спину розігнути не давав
З трибун кричав, що ми найбагатіші
(Голодний -- колосочка не зірви!)...
О, нас в своєму полі найвільнішим
Учили навіть сіяти з Москви!

Від київського кореня брати ми,
Але ж не говорила мати нам,
Що брат "молодший" важчий хрест нестиме
І в наймах "брата" мало не скона.

Не про таку сім'ю Шевченко мріяв,
Оспівував жадану і святу.
З кобзарських віщих дум вона зоріє
У вічному колоссі, у цвіту.

Народе мій великий український,
Ти пута зняв з козацького коня.
Вже -- з волею! -- і хліб святий, і сіль ця,
Тож зміцнюй, бережи її щодня!
Козацький рід -- славний, а не нищий,
Не упади в тенета ложних зваб --
Й не висохнуть святі твої криниці...
Без волі ж ти на власнім полі -- раб!

Народе мій великий український,
Яка б солодка не була брехня,
Не вір брехні, що воля -- тільки тільки це
Козацького минулого вже дня.
Будь пильним, мій довірливий народе,
Не раз вже потрапляв у пастку ти.
Підняти прапор -- то ще не свобода.
Будь мудрим!
Вір, що дійдем до мети.

м. Сімферополь

"Літературна Україна"
Березень 1993 рік

НОВЕ УКРАЇНСЬКЕ ПІДПРИЄМСТВО

Ігоря Лисика

The Solid Oak Co.

Kitchen Cabinets -- finished -- unfinished

Oak furniture

848 Simcoe St. South, Unit 2, Oshawa, Ont. L1H 4K8

Tel: 416 -- 434-7204

Res: 576-9779

Валентина РОДАК

МІЖНАРОДНИЙ ХОРОВИЙ ФЕСТИВАЛЬ 1993 РОКУ

Хорове мистецтво в Торонто плекається від давніх років, і мистецькі одиниці, такі як Торонтський Хор Мендельсона, співаки Elmer'a Isler'a, Торонтський Дитячий Хор та інші, здобули собі велику популярність і славу. Щоб продовжити традицію хорового співу, допомогти хорам ще краще розвинути цей рід мистецтва, збагатити духовість виконавців і слухачів, у Торонто організуються різні конкурси, концерти, фестивалі. Один з таких фестивалів, це -- Міжнародний Хоровий Фестиваль, знаний як Радість Співу (The Joy of Singing). Що ж це за фестиваль? Це імпазантне й величне одномісячне святкування хорового співу з участю хорів із різних країн, видатних диригентів і композиторів та славних солістів. Всіх прізвищ неможливо згадати, тому назву тільки декілька: Гунтер Гербіг, Геннадій Рождественський, Роберт Шов; канадці -- Роберт Купер, Елімер Айзлер, Джін Ашворт Бартл.

Перший фестиваль такого роду відбувся в Торонто в 1989 році. Якщо згадати, що число любителів співу, які прослухали концерти, перевершило 65 000 осіб, і вони письмово чи телефонічно висловили своє задоволення, то не диво, що організатори вирішили повторити такий фестиваль.

На пресовій конференції в Торонто, що відбулася у листопаді минулого року з нагоди проголошення другого фестивалю, Ніколас Голдшміт, мистецький керівник фестивалю, подав такі відомості:

-- Другий міжнародний хоровий фестиваль відбудеться 1993 року від 29 травня до 25 червня;

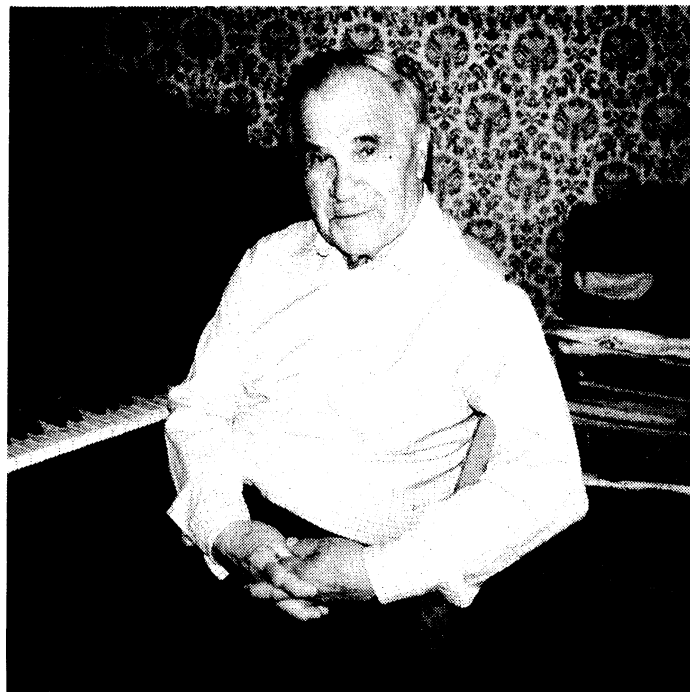
-- Фестиваль є під патронатом генерал-губернатора Канади Романа Гнатишина та лейтенант-губернатора Онтаріо Генрі Джакмана;

-- Запрошено 80 хорів, професійних і самодіяльних, із 13-и країн світу. Крім хорів з Канади й США, будуть представлені хори з Південної Америки, Африки та Європи -- з Венесуелі, Фінляндії, України, Німеччини та інших країн. Разом -- 4 500 співаків з цікавою, різноманітною програмою;

-- Відбудеться 80 концертів у найкращих залях міста Торонто й околиць;

-- Відкриття Фестивалю, присвячене двохсотліттю міста Торонто, відбудеться у новозбудованому Metro Centre Square.

Приємно було почути, що у фестивалі візьме участь хор Київської Державної Консерваторії ім. П. Чайковського з диригентом Павлом Муравським. Хор виконуватиме українську духовну музику та народні пісні на концерті 13 червня в катедрі Преображення в Маркгам. Це вперше хор консерваторії виступить на фестивалі і вперше на Північно-Американському континенті. "Запрошений хор з Києва, -- повідомив присутніх Ніколас Голдшміт, -- виконає також твір "Те Деум" А. Дворжака (останній духовний твір чеського композитора) з Торонтською симфонічною оркестрою 16 червня у престижній залі Roy

Павло Іванович Муравський.
Диригент хору Київської Консерваторії.
Київ, 7.XII.1992 р.
Фото Оксани Родак.

Thompson."

У кольоровій брошурі з багатою програмою фестивалю (брошуру можна дістати безкоштовно у Roy Thompson) зазначено, що цей "знаменитий хор із 60-ма співаками та диригентом Павлом Муравським" виступить ще й у церкві св. Павла, яка вміщує 3 000 осіб. Парафія св. Павла -- англійська. Цього року вона святкує своє 150-ліття. Про цей виступ мистецький керівник Ніколас Голдшміт сказав: "Відзначаючи соті роковини від дня смерти Чайковського, хор Консерваторії ім. Чайковського виконає "Літургію" свого патрона, твір, який, мені здається, рідко чуємо в Торонто".

З українською програмою хор ще виступить у церкві св. Анни в Торонто і передбачається виступ у Гамільтоні.

У додаток до концертів, хор на чолі зі своїм довголітнім диригентом Павлом Муравським та хорами з Фінляндії, Швейцарії, Венесуелі, Канади й Угорщини візьме участь у робочій групі під назвою "Міжнародні перспективи -- на вершинах хорового співу в 21-му столітті". Організатор Дорін Рав, відома диригентка хорового співу з музичного факультету при Торонтському Університеті.

Слід згадати, що завдяки багатьом канадським корпораціям, фірмам і фундаціям, які спонсорують і фінансово допомагають управі директорів фестивалю (бюджет розрахований на три мільйони доларів) багато концертів будуть безкоштовні. Інші -- по помір-

кованих цінах, щоб дати людям можливість відвідати якнайбільше концертів.

Голова управи директорів фестивалю Мері Аліс Стюарт у своєму привітальному слові підкреслила підтримку федерального і провінційного урядів та подякувала міській управі міста Торонто за допомогу.

В останню хвилину наспіла вістка про підтримку і

зацікавлення хором з боку Міністерства Культури України.

З нетерпінням чекаємо на початок хорового фестивалю і виступ хору Київської Консерваторії з диригентом Павлом Івановичем Муравським.

Про Павла Муравського чит. жур. "Молода Україна", ч. 411 (1992 рік).

ФУНДАЦІЯ СИМОНА ПЕТЛЮРИ

На Десятій Сесії УНР, прийнято постанову про передання повноважень ДЦ УНР, сучасному Урядові України. В тому самому часі вибрано Ліквідаційну Комісію для ліквідації майна ДЦ УНР в екзилі.

Комісія розглянувши всі справи, порекомендувала Президії УНРади, щоб Фондація Симона Петлюри, як окрема заінкорпорована установа, не припиняла своєї діяльності, а зосередила свою працю на видавничій діяльності, як: фінансування публікацій про добу Української Народної Республіки, фінансування історичних видань та видання журналу "Тризуб" який був заснований Симоном Петлюрою ще 1926 року і проіснував до року 1934. 1991 року цей журнал був відновлений ДЦ УНР і за фінансовою допомогою Фондації, появилoся чотири числа.

Дирекція Фондації на своєму засіданні в Торонто, 6 листопада 1992 року, одобрила пропозиції Ліквідаційної Комісії з добавкою, що у співпраці Бібліотеки Симона Петлюри в Парижі, Франція, поширить перевидання історичних творів з Визвольних Змагань 1918-1921 рр.

На тому засіданні, прийнято постанову, що членом Фондації може стати кожен, хто впаить до Фондації двісті доларів (одноразово чи ратами). Пожертви на Фондацію можна слати на адресу:

Simon Petlura Foundation
conto #166 10 71
c/o "So-Use" Credit Union
2267 Bloor Street West
Toronto, Ontario, Canada M6S 1P1

В. СІРСЬКИЙ

УКРАЇНСЬКЕ СПОРТИВНЕ ЧУДО -- ОКСАНА БАЮЛ

Спортивній Одесі щастить останнім часом. Світова преса ще не забула про досягнення Віктора Петренка, що блиснув перед цілим спортивним світом, здобувши в 1992 році золоті медалі на льоду на Олімпійських Іграх і під час змагань за Світовий чемпіонат, як ось 13 березня ц.р. в змаганні за Світовий чемпіонат, 15-літня Оксана Баюл із Одеси перемогла на пражському льоду грізних світових суперниць. Коли Оксану відзначували золотою медалею, цілий світ затамував подих слухаючи наш національний гимн і дивлячись на наш прапор.

Оксана кругла сирота. Два роки тому померла її мати, а дід із бабою загинули в Чорнобильському пеклі. До її приїзду до Праги чимало спричинився Віктор Петренко, послуживши всім нам прикладом, як кожен із нас має допомагати своєму меншому братові.

Торонтський "Globe and Mail" від 15 березня ц.р. і "Toronto Star" від 14 березня ц.р. помістили дуже похвальні для молоденької Оксани статті. "Star" також повідомляє, що перемога Оксани в Празі простелила дорогу трьом жінкам України на Олімпійські Ігри в Норвегії в 1994 році й на чемпіонські змагання в Японії.

До пражських змагань Оксану підготовляла пані Змієвська, котра раніше тренувала Віктора Петренка.

Чи не найбільше подивляла Оксану та її виступ у Празі колишня чемпіонка Східної Німеччини Катерина Вітт. Вона сказала: "Таку перлину могло тільки послати нам Небо". Що ж? Подякуймо гарній дівчині з Одеси за те, що пригадала цілому світові про існування нашої держави! Нехай тебе береже Господь, дорога нам усім, Оксано! ■

Олена ЛИСИК

ГОЛОД 1933 -- СУМНЕ 60-ЛІТТЯ

Мені хотілось поділитись своїми спогадами, а також спогадами моїх батьків Андрія і Палажки Степанченків про голод. За цей голод, що зробили кремлівські вожді, я довідалась в 1941 році, у війну, коли всі наші родичі стали трохи сміливіше говорити за все. Як в 1942 році мій тато повернувся з полону, то часто вечорами сходились батьків сусіди чи родичі, і кожен з них хотів поділитись всіма кривдами, які завдали їм комуністи: як їх розкуркулювали; як вивозили на Сибір; а найбільше говорили за голод, бо і в 1942 році люди в містах майже голодували.

Свою розповідь я почну з мого діда Ягора Степанченка. Мій дід мав млин і олійницю, а коли дід помер, то його п'ять синів мельницю продали, а олійницю тримали і своїми власними силами її доглядали. Як настала колективізація, брати мого тата, покинули свої господарства і повиїжджали на Донбас. А мій батько не в силі був доглянути олійницю і добровільно віддав її в комуну. За те комуна дозволила татові працювати в олійниці, де він і проробив один рік до 1931 року.

Одного разу моя матуся поїхала в Дружківку провідати свою сестру, а як вона повернулась в село, то побачила на її подвір'ї великий гурт людей, що розграблювали хатне майно, а також ловили по подвір'ї птицю. Серед подвір'я стояв малий віз з сіном, а на сіні сидів мій тато і тримав мене на руках. Це розкуркулювали моїх батьків. Як мама зайшла на подвір'я їй не дозволили зайти до хати чи щось взяти. З села нас повезли з іншими родинами на якийсь хутір у балку де всіх лишили. Там були якісь будівлі і люди в них розмістились. Люди, що жили в цім таборі ходили на поля і визбирали всяку городину чи колоски. В село пускали тільки за дозволом коменданта, але це було дуже рідко.

Як настала весна, люди в таборі почали голодувати, бо харчів їм не давали, а на полі не було що збирати. Батько часто ремонтував таборовому комендантові сільськогосподарські машини і за це комендант досить добре ставивсь до батька. І ось, не маючи більше харчів, моя мама пішла до коменданта і випрохала собі пропуск піти в село напросити їжі. Комендант дав їй такий пропуск. Мама пішла в те село, де ми колись жили і йдучи вулицею зустріла мельника, який ще і в мого діда працював. Цей добрий чоловік запросив маму до своєї хати, нагодували її і насипав добру торбу муки. Мама з такої радості не стала більше ходити просити, а вирішила вертатись до табору.

Оскільки довкола була грязюка, мама вибрала втопану стежку, яка вела попри сільраду. По дорозі зустріла поштаря, а він і каже: "Степанчихо для твого Андрія є посилка. Зайди на пошту і візьми". Мама зайшла на пошту, забрала посилку і пішла стежкою в напрямі табору. Як проходила повз сільраду побачила купку активістів, а серед них стояла прислана, мос-

ковська "тьотя Мотя". Вона побачила маму з посилкою і загадала міліціонерові, щоб він завернув маму в сільраду. В сільраді забрали в маму торбу з мукою, а "тьотя Мотя" висипала муку на стіл і питає маму: "А хто це тобі дав стільки муки?" А мама каже: "Я в селі напросила". А вона і каже мамі: "Що ти мені брешеш, адже ж уся мука однакова!" А моя мати її питає: "А хіба в комуні одним білу муку дають, а другим чорну?" Тоді "тьотя" відкрила посилку, а там було солодке печиво, цукор. Отже вона бере і їсть печиво, цукор і весь час кричить до мамі: "Хто тобі дав муку? Хто тобі куркульці прислав посилку? Признавайся!" А мама їй відповідає: "Муки напросила в селі, а хто прислав посилку я не знаю." Тоді "тьотя" висипала з посилки все на стіл, а на споді був дуже коротенький лист. В нім було написано: "Дорогий братіку, не думай, що ми тебе знали тільки як ти був багатий. Ми і в горі тебе пам'ятаємо". Але ані на посилці, ані на листі не було зворотньої адреси, ані ім'я.

Маму допитували за північ, а вона стояла на одній своїй відповіді. Нахвалялась "володарка", що міліціонер пожене маму пішком до Краматоровки. Тоді міліціонер, що знав моїх батьків, почав просити начальницю: "Пустити її, в неї ж мала дитина і ще так далеко їй іти". І вона згодилась, дозволила мамі забрати муку і те що ще не доїли з посилки і мама пішла до табору.

Коли мама повернулась до табору, вона твердо вирішила тікати, поки ще вони з татом мають силу. А тікати вирішила на Донбас. І ось вони вночі беруть мене дворічну і по якомусь клуночку, і вирушають серед темної ночі в дорогу. Пройшовши годин дві став падати дощ. Батько каже до мамі: "Вертаймось назад, поки ще темно". А мама йому: "Ти вертайсь, як хочеш там умерти, а я йду". Ідуть вони, аж почало ледь, ледь розвиднятись. Чують десь їде віз. Вони швиденько побігли з дороги і прилягли на мокру землю, а повз них проїхав комендант табору.

Як розвиднилось, нас надігнав якийсь дядечко малим возом з запряженою конячкою. Мама попросила, щоб дозволив посадити на віз мене, але дядько не дозволив кажучи: "Конячина і так ледве тягне віз в болоті". А мама взялась однією рукою ззаду за віз і йде. Дядько побачив, що мама схитрувала і що конячині буде легше якби я сиділа на возі, а мати йшла не торкаючись воза. Тому він дозволив мене посадити на соломі, де також лежав зв'язаний гусак. Мама казала пізніше: "А ти сиділа і тільки на гусака дивилась". Не даром, мабуть, я сиділа і дивилась на того гусака, бо як підросла, то що-літо впродовж семи років, мусила пасти наші гуси. Отак мої батьки зі мною добрались до Дружківки, до маминої сестри Марії Доценко.

Тітка Марія з чоловіком жили біля залізниці в стрілочника. Цей стрілочник, як побачив "гостей", зразу ж догадався, що ми розкуркулені і сказав тітці, щоб ми вранці вибрались, бо він і тітку з дядьком

вижене. Тоді мама пішла на базар, продала щось і купила квитки на поїзд. Поїхали ми до Костянтинівки. Там жили батькові рідні брати, але ми пішли до батькового двоюрідного брата, а жінка його була моєї мами двоюрідною сестрою. Називавсь цей брат Сергій Мусійович Степанченко, а його дружина -- Меланка. Жили вони у якійсь хаті і було там повно таких "гостей", як ми, в яких не було документів, бо в таборі все відібрали, щоб не могли нікуди втекти". Грошей теж не мали. Була одна надія, щоб якось пережити цю лиху годину. Дядько і тітка всіх приймали, ділились останнім шматочком хліба і мабуть не раз їх власні діти дуже голодували. До всього того вони ризикували своїм життям. І хоч усіх моїх дядьків і тіток вже немає в живих, я завжди згадую їх за ту правдиву християнську любов, яку вони проявляли в лиху годину.

В Костянтинівці тато не міг дістати праці, бо не мав документів. Хтось порадив моїм батькам їхати на Кавказ, де вже жили якісь їхні знайомі. Мої батьки так і зробили. Там батька прийняли на працю, як токаря в якомусь радгоспі без документів. Тато проробив 4 місяці, а тоді НКВД потребувало документів. Хтось батькові шепнув "тікай!" І мої батьки тікали з Кавказу назад до Дружківки, знову до тітки Марії.

Тітка вже жила в інших людей на квартирі, а дядько працював на заводі. Тітка розказала татові і мамі, що недалеко від Дружківки є совхоз Горняк де працює татова рідна сестра з чоловіком. Батько йде до сестри -- Маланки Кудлай, а вона порадила йому до кого звернутись, щоб дістати працю. В цім радгоспі працювали декілька осіб, яких мій батько знав з села. Вони і порекомендували мого тата, як доброго токаря і механіка, і його прийняли до праці без документів. Це вже була осінь 1932 року.

Ще згадаю маминого тата, а мого дідуса Степана Сокола. Мій дідусь Степан мав чотири дочки і двох синів. Ще молодим оставсь вдівцем. Моя мама мала 14 років, як померла її мама. Дідусь не був багатий, але і його розкуркулили. Одну його дочку з п'ятьма дітьми і чоловіком вивезли на Сибір, де вони всі за вийнятком двох дітей, у скорім часі померли. Другу дочку, Параску Гавриш, з чоловіком і двома синами теж вивезли на Сибір. Там помер її чоловік, а два сини вдібули по 10 років заслання і повернулись в Україну. Тітка також втекла в Україну і жила коло дочки, що була замужня за комуністом і тому її не вивезли. Дідусь не мав ніде притулку, бо люди боялись розкуркулених пускати до хати, щоб і їх не покарала влада за "переховування" куркулів. Вдень він стояв коло крамниці, де продавали хліб і жebraв, а на ніч ішов спати на станцію.

Пригадую, як одного разу моя мама взяла мене на базар і там ми зустріли дідуса Степана. Він дістав із своєї торби два маленькі окрайці хліба, які напросив, і дав мені. Але в скорім часі він простудивсь і помер на станції Дружківка. Був мій дідусь Степан дуже релігійний. Довгі роки був церковним старостою. Всі його діти були віруючі, а моя тітка Марія Доценко довгі роки "рятувала" церкву, щоб влада не закрила.

Вона помагала виплачувати податки на церкву. Мені пізніше писали мої родичі, що всі посилки, що я слала тітці ішли на податки. Це так тітка дбала, щоб церкву не закрили. Пізніше цю церкву закрили таки, але зараз там правляться служби.

Коли тата прийняли на працю в радгоспі, то на квартиру до себе взяв нас далекий сват -- пан Коломієць (забула його ім'я). Жив він в одній великій кімнаті з жінкою і донькою. Крім мого тата, мами і мене, він пустив до себе жити також пана і пані Біловицьких, парубка Антона Куріпця і мою тітку Меланку Кудлай з чоловіком. Антон Куріпець був дуже популярний серед дівчат і коли йшов у столову обідати, то офіціантки завжди його добре частували. Той суп, що належав йому, він брав в алюмінієвий "котлолок" і доходячи до хати голосно кричав: "Ленко 'кандьор'". Це він ніс мені гостинець, як тепер нашим внукам несуть шоколад. Я ніколи не можу забути цю людину, яку я в той час зранку виглядала сидячи на вікні в замкненій хаті.

Весною 1933 року моя мама посилала мене до силосних башень, де працювала моя тітка Меланка Кудлай. Тітка знаходила в силосі декілька качанів кукурудзи і давала мені, а я несла додому, бо тітка боялась сама цю кукурудзу нести. За це її могли позбавити праці і того мізерного пайка хліба і "кандьору". Так я щодня ходила по качани кукурудзи. Одного разу як я прийшла, тітка ще була зайнята і я сіла під башнею підібгавши свої ніжки, а віз їхав і наїхав мені на пальця і розчавив його. Відтоді мене вже не посилали по силосну кукурудзу. Цю кукурудзу ми всі їли вечором, бо були голодні.

В радгоспі був добрий директор (тато казав, що він родом з Волині і що він старий большевик). Тут ми не бачили, щоб люди вмирили з голоду. Тітка Біловицька, що жила з нами, розповідала, що вся її рідня вимерла з голоду на Полтавщині. Лишилась лише одна дівчинка і була в "дит-домі". Її вона взяла пізніше за свою доньку. Називавсь наш директор -- Ян Матвійович Ткач. Мій тато був дуже сумлінним робітником і директор за це шанував його. Як НКВД приїжджало і викликало тата на допити, то Ткач часто за тата заступався і казав: "Цей чоловік мені потрібний, без нього мені не обійтись". А ще мабуть цей директор вмів вгощати "вождів" і обдаровувати їх, бо радгосп мав 40 гектарів саду, пасіку, 1000 дійних корів, коней і т.д. Тут було велике багатство і було з чого директорові брати. Але і в цім радгоспі були часті арешти. В 1937 році арештували мого дядька Грицька Кудлая, який і згинув на засланні.

Отак я згадую про голод, хоч мені тоді було чотири роки.

На закінчення хочу згадати померлих осіб -- моїх спасителів -- тата Андрія і маму Палажку Степанченків, моїх тіток: Марію Доценко, Меланку Кудлай і дядька Грицька Кудлая; Сергія Мусійовича і тітку Мильку Степанченків; дядька і тітку Сою Біловицьких; мого доброго "спасителя" Антона Куріпця, що носив мені кандьор; мою двоюрідну тітку Марію Стеценко, яка прислала батькові посилку і написала:

"Дорогий братіку, не думай, що ми тебе знали, як ти був багатий. Ми і в горі тебе пам'ятаємо". Згадаю і директора радгоспу Яна Матвійовича Ткача. Без його допомоги, ми напевно померли б з голоду, або тато згинув би десь на засланні. Царство небесне вам всім добрі українські люди, за ваше добро яке ви у тяжкий час чинили моїм батькам і мені. Я знаю, що і мій єдиний брат Андрій Андрійович Степанченко не менше вдячний всім цим людям, яких я тут згадала. Вічна вам пам'ять! ■

МОЛОДЬ -- МАЙБУТНЄ НАЦІ!

відчиняйте

КОНТО СОВИ

Кредитова Спілка "СОЮЗ" радо пропонує Вам відчинити нове конто для дітей -- Конто Сови "Сімон". Це конто дасть можливість Вашим дітям навчитися ігровим шляхом управлінню грошми. Конто Сови призначене для дітей до 12 років і надає їм такі спеціальні зручності та послуги:

- * ощадну книжку сови Сімон
- * членську картку Конта Сови
- * величину уділів лише 10 доларів
- * щоденні проценти, виплачувані місячно
- * щомісячне заохочування, подарунки, конкурси
- * термінові вклади на суму лише 100 доларів
- * поквартальну випіску про ріст заощаджень

Наші адреси:

2265 Bloor Street West, Toronto	763-5575
406 Bathurst Street, Toronto	363-3994
31 Bloor Street East, Oshawa	432-2161
26 Eglinton Avenue West, Mississauga	568-9890

З Листів до Редакції

Вельмишановна Пані Валентина

З великою радістю отримала Ваш цінний журнал "Молоду Україну" за що Вам і Вашим працівникам виношу полтавське спасибі. Також сердечно дякую за Ваше щире серце до мене. Нехай же ласкавий Господь Бог Вас і всіх працівників журналу "Молода Україна" нагородить добрим здоров'ям та добрими успіхами.

Ваш журнал я з великою насолодою читаю декілька разів. Якщо Господь Бог мені продовжить життя, я обов'язково вишлю річну передплату.

Лишаюся в найглибшій пошані до Вас всіх.

Ваша,

*Людмила Шапран
Клівленд, Огайо, США
27 III 1993 р.*

Олександр БАГНІВСЬКИЙ

МОЯ УКРАЇНО...

*Вже воскресла УКРАЇНА
На радість нам велику.
І всім нам браття на чужині
Піднявся настрій.*

*Що-день, все більше й більше
Газети, радіо і телевізор
Приносять нам новини
Про вільну, незалежну УКРАЇНУ.
Уже не змішують її з Росією
Як донедавна це було
На світових новинках,
На що ми повсякчас реагували.
Нині жити на Вкраїні тяжко,
Але ми маємо надію
Що УКРАЇНА встане
З великої руїни.
Любіть УКРАЇНУ! Любіть!
Любіть її в період скрути,
В хвилини відчаю
За неї Господа молити!
Слава! Слава! Слава УКРАЇНІ!*

*Елкгарт, Індіяна
Січень 1993 р.*

МОЛОДЬ -- МАЙБУТНЄ НАЦІ!

**Допомагайте молоді
морально й матеріально.
ОДУМ потребує Вашої помочі!**

ГЕНЕРАЛ ВОЛОДИМИР МУЛЯВА В ТОРОНТІ

На святкуванні 65-ліття Української Стрілецької Громади в Канаді, що відбувся у залі Українського Національного Об'єднання в Торонті, в суботу, 1-го травня 1993 року, головну доповідь виголосив генерал-майор Володимир Мулява. Його присутнім представив Павло Дорожинський -- голова Ідеологічно Споріднених Націоналістичних Організацій, скорочено ІСНО.

Привітавши з ювілеєм українських ветеранів найрізноманітніших військових формацій, які творять Українську Стрілецьку Громаду в Канаді, генерал Мулява присвятив багато уваги актуальній темі сучасної України -- творенню українського війська та ядерній зброї. У Канаді ген. Мулява перебував на так званих "робочих вакаціях": він зустрічався із канадськими офіційними особами і державними діячами; виступав з промовами на зустрічах з українськими громадами; відвідав українські осередки та установи як в Онтаріо так і в західній Канаді, а також у Сполучених Штатах. Відбувши подорож по Західній Канаді, ген. Володимир Мулява в четвер, 13-го травня повернувся в Торонто, де Українське Національне Об'єднання влаштувало йому прес-конференцію.

Перед тим, як журналісти приступили до питань, Вол. Мулява поділився своїми вражіннями з поїздки по Західній Канаді, заявивши, що він захоплений країною та особливо канадцями і канадськими звичаями. Глибоке вражіння на гостя зробили школярі у Вінніпезі, особливо те, що школярі-індіанці та кольорові до генерала зверталися з питаннями українською мовою.

Школи школами, але генерала більше цікавило питання -- як живуть канадські вояки, члени комбатантських організацій, бо саме канадський досвід він бажає прищепити до української дійсності.

Генерал Мулява, є начальником управління Міністерства Оборони України, та керівником соціально-психологічної служби. Він також є Гетьманом Укра-

Генерал-майор Володимир Мулява.

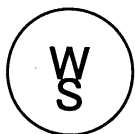
Торонто, 13 травня 1993 р.

Фото Іван Корсець.

їнського Козацтва. Порушені питання на прес-конференції були: Чорноморський Флот; про Українські Збройні Сили; про ядерні ракети на українській території; про статус воїнів УПА та колишніх воїнів Першої Дивізії Української Національної Армії; про військових аташе України в Західних державах; а також про взір військових одностроїв та багато інших питань, на які журналісти отримали вичерпні відповіді.

У п'ятницю, 14-го березня, ген. Мулява відбув до Сполучених Штатів, на зустрічі із офіційними особами та з українськими громадами. ■

**ЯКЩО ВИ не допоможете своїм дітям,
ніхто за Вас того не зробить!**

LENNOX

DEALER

SNIH HEATING & COOLING LTD.
LONDON, ONTARIO

WALTER SNIH
President

Telephone
(519) 649-4964

УКРАЇНСЬКА КНИГАРНЯ

WEST ARKA

BOOK & GIFT STORE

ОЛЬГА І АНДРІЙ ЧОРНІІ

і син АНДРІЙ -- власники

- Книжки, журнали, газети, пластинки, машини до писання.
- Різьба, бандури, вишивки, полотна і нитки до вишивання.
- Обруси і полотна з українськими vzorami в гуртовій і подрібній продажі.
- Біжутерія, кераміка і кришталі.
- Висилка пачок до всіх країн.

"АРКА ЗАХІД"

2282 Bloor St.W. Toronto, Ontario M6S 1N9
Tel. (416) 762-8751

A BIG STEP for small business

.

FEDERAL GOVERNMENT ANNOUNCES IMPROVED SUPPORT FOR SMALL BUSINESS.

Small businesses are a vital part of our economy, accounting for 80% of net job creation in Canada since 1984. To further stimulate growth in this increasingly important business sector, the Federal Government has made significant improvements to the Small Business Loans Act.

- Eligible business size increased to \$5 million in annual revenues.
- Maximum term loan size increased to \$250,000 for the purchase or improvement of land, premises or equipment.
- Financing up to 100% of cost of eligible assets.
- Refinancing of assets purchased up to 180 days previously.
- Limitation on personal guarantees to 25% of loan amount.
- All small businesses are eligible except for farming, rental real estate or purchasing real estate for resale, charitable and religious organizations.

Contact your local bank or other financial institution for full details.

Minister for Science
and Minister of State
(Small Businesses and Tourism)

Ministre des Sciences
et Ministre d'Etat
(Petites entreprises et Tourisme)

Canada

Ганна ЧЕРІНЬ

СНІЖИНКА

О.В.

Коли в шаленім танці рій сніжинок
Зненацька налетить на Ваш будинок,
І з них одна притулиться до скла,
То знайте: через повітряні пошти,
Зимі ніякі не плативши кошти,
Вона привіт від мене принесла.

1983

* * *

Б.О.

Життя іде, біжить без стриму,
Летить вперед без вороття...
І поки підшукаєш риму,
Знайде тобі її життя.

Бере одне, приносить друге
Життя непевного ріка.
Хтось втратив дорогого друга
Й лукавій долі доріка --

А хтось спинився на хвилину
Й смакує пресолодкий мед --
І каже: "Трохи я спочину,
Життя ж нехай біжить вперед..."

Єднається любов і зрада
В вузлах одвічних протиріч,
І рим химерних барикада
Нам замикає день і ніч...

І поки станемо старими,
Нам, віршунам, своє робить:
Низати у намисто рими,
Словами зупиняти мить.

А листя, зметене вітрами,
Як килим, нас веде до брами...

І вже заримувалась втрата
З ім'ям мого поета -- брата...

І вже заримувалась туга
З ім'ям мого поета -- друга...

А з чим же римувати серце?
Та з чим же, як не з іншим серцем?!

ЗМАГ

Ідуть роки, ідуть декади,
І, як зірничі, йдуть річничі.
Виходять гордо на паради
Народу нашого громади,
Народу нашого скарбничі.

І хоч, немов листва осіння,
Сивіє старше покоління,
Та не сивіє Україна:
Вона незмінно молода,
Бо з сонцесяйними очима
Надходить наша юна зміна,
Як весняна в Дніпрі вода.

Це їм прославлені герої
Передають закони зброї.

І поки сонце не погасне,

І поки в нас сумління ясне,
І поки наш Дніпро вирує,
І поки Бог нас не почує,
І поки не прийде година,
Коли воскресне Україна,

Нам треба йти в походи знову,
Боротись зброєю і словом!

І будуть йти шляхом єдиним
Бійці за волю -- батько з сином,
А їх діди -- молитись Богу,
Щоб дав нам славу й перемогу.

ВІТАЄМО!

Дійсність, що краща від снів --
Зустріч сестер і братів.
Чуємо Київ і Львів:
Музику, слово і снів.

Гине завіса оман.
В нас Батьківщина одна є,
І хоч між нас океан,
Він нас не ділить -- єднає.

Ви по тім боці,
Ми по цім боці.
Усміх на устах
І сльоза в оці.

Зріють пшеничні лани,
Мріють про волю вони.
Ми, України сини,
В чарах нової весни.

Що ж, сьогочасна весна
Страдна, несміла й трудна.
Можже й не наша вина,
Що непостійна вона?...

Друзі з далеких близин!
З вашого серця глибин
Радісний чуємо дзвін --
Це ж бо Держави почин!

1991

"Квіти Добра і Зла" -- Збірка Поезій Ганни Черинь

Об'єднання українських письменників "Слово" видало "Квіти добра і зла", збірку поезій Ганни Черинь останніх десяти років, в тому числі й вінок сонетів та -- здається ніким досі не вживана -- форма вінка октав, яку авторка назвала "октагоном".

Книжка в твердій обкладинці, 240 сторінок, ціна з пересилкою 12 американських, або 15 канадських доларів -- замовляти в:

Halyna Pankiw
652 Norwood St.
Port Charlotte, Fl 33952.

Поміщені в цій числі "Молодої України" поезії Г. Черинь є із вищеподаної збірки. ■

26-ИЙ ТАБІР ВИХОВНИКІВ ЮНОГО ОДУМ-у Присвячений Першій Річниці Проголошення Української Незалежності

Оселя ОДУМ-у "Київ", Аккорд, Нью Йорк, 5-18 липня 1992 р.

КОМАНДА:

Комендант	Олексій Шевченко, СВП
	Александр Непрель, СВУ
Заступник коменданта	Андрій Шевченко, СВП
Старша бунчужна і писар	Леся Метулинська, ВЮО
Старший бунчужний	Юрко Педенко, ВЮО

ДОПОВІДАЧІ:

Андрій Шевченко, СВП	Олексій Шевченко, СВП
Леся Метулинська, ВЮО	Іван Павленко, СВП
Юрко Педенко, ВЮО	Еля Піддубна, СВУ
Леся Павленко, ВЮО	Александр Напрель, СВУ

ОСТАННІЙ НАКАЗ

Дорогі Друзі!

Мені, після довгої перерви, було надзвичайно приємно знову працювати з молоддю на Виховному і Відпочинковому таборі. Я уважно стежив, хоч ви цього не зауважували, за вашою поведінкою, та за вашою працею. І з приємністю стверджую, що і команда і таборовики виконували свої завдання й обов'язки дуже сумлінно.

Прощаючи вас, бажаю вам найкращих успіхів у вашому житті. А досягнете ці успіхи лише тоді коли будете сумлінно працювати. Праця принесе користь для вас, вашої родини і суспільства в якому ви перебуваєте.

Те що ви навчилися тут залишиться з вами назавжди -- лише не забувайте вживати науку коли лише буде нагода й потреба.

З пошаною й одумівським привітом,

Олексій Шевченко, СВП ОДУМ-у -- Комендант

Дорогі Подруги й Друзі!

Цьогорічний Ювілейний Табір Виховників Юного ОДУМ-у був надзвичайно приємним і цікавим. На цьому таборі ми мали наші веселі, смішні і навіть сумні моменти. Я з великим задоволенням буду згадувати наше двотижнєве перебування на цьому таборі. Табори Виховників Юного ОДУМ-у не тільки приготують вас як стати Виховниками Юного ОДУМ-у, але також як покращити своє життя. Надіюся, що за цих останніх два тижні ви всі стали кращими здобувши знання в цім таборі.

Бажаю вам яскравих успіхів у праці на таборах Юного ОДУМ-у як також по ваших філіях під час року. Рівнож бажаю вам всього найкращого у науці, в школі та у вашому коженденному житті. Складаю членам команди 26-го Ювілейного Табору сердечну подяку за вірну і дружню співпрацю впродовж цих останніх двох тижнів.

Відданий Вам,

Александр Непрель, СВУ ОДУМ-у -- Комендант

Слово Старшої Бунчужної і Писаря

Дорогі Учасники,

Молоді одумівці беруть участь у цих таборах вже 26 років. Кожного року діти приїжджають до табору з надією стати виховниками. Два тижні пізніше вони відїжджають досягнувши ступінь виховника, маючи ліпше знання про український народ, та практичне знання потрібне щоб бути добрим виховником Юного ОДУМ-у.

Я надіюся що ви перейдете цю програму успішно, так само як і я перейшла. Цього року я член Команди. Мені було дуже приємно помагати Вам з гутітками, з задачами, з іспитами та з таборовим життям. Бажаю вам найкращих успіхів в праці на таборах та в філіях. Завжди шануйте батьків, товаришів, та Україну. Будьте вдячними і гордими що ви є українцями та знаєте як писати та говорити по-українському.

Віддана вам,

Леся Метулинська, ВЮО -- Старша Бунчужна і Писар

Слово Старшого Бунчужного

Дорогі Учасники,

Це був мій перший рік праці Старшим Бунчужним Виховного Табору ОДУМ-у. Я, як і Ви, багато навчився на цих таборах, і сподіваюся що ви успішно здасте решту програми.

Наша знаменита ОДУМ-івська оселя "Київ" гарно вітала вас своєю погодою і природою. Я це згадую, бо Виховний Табір не тільки теоретичний табір, але практичне зайняття також грає велику роль у вашому розвитку бути виховником. Ця оселя дала вам нагоду найкраще розвивати ваше знання Природознавства, спорту, ігор, мандрювання і будування ватри.

Бути виховником не є легко. Завжди треба бути добре приготуваним до будьякої ситуації в таборі, але не можна забувати і про ваші інші важливі ОДУМ-івські обов'язки. Не забувайте про ваші місцеві обов'язки під час шкільного року. Праця по філіях є так само важливою як і праця на літніх ОДУМ-івських таборах. Без цієї бази, наші літні табори не можуть відбуватися.

Вітаю нових виховників-учасників і виховників-кандидатів. Працюйте з вашими гуртками. Виховники-кандидати слухайте ваших виховників, повертайтеся наступного року кінчати вашу роботу.

Працюйте для ОДУМ-у, у наших філіях і таборах. Продовжуйте вашу ОДУМ-івську роботу та не забувайте про Україну!

Слава Вільній Україні!

Ваш Бунчужний,

Юрко Педенко, ВЮО

ТАБОРОВИКИ ГОВОРЯТЬ

ГУРТОК ЧЕРВОНІ МАКИ

Дорогі Друзі,

Це мій перший рік на виховному таборі. Я рада що тут були всі мої приятелі. Ми грали у відбиванку, гокей, та робили задачі.

Я сподіваюся що приїду на другий рік до Виховного табору щоб стати Виховником Юного ОДУМ-у.

Побачу вас на другий рік!
Із любов'ю,

Таня Погуляй

ГУРТОК СІРІ ВОВКИ

Я мав цікавий час на таборі, подобалось під час співу. Найбільше мені подобається співати "Марш ОДУМ-у" і молитву "Боже Великий", які ми також співаємо під час збірки.

Я також був зацікавлений гутірками. Писання конспектів і відповідання задач є моя спеціальність.

Було смішно як Петро копнув м'яч у кущі, і мусів полізти у кущі в однострої.

Андрій Вовкодав

ГУРТОК СТЕПОВІ ОРЛИ

Дорогі Друзі,

Це є мій другий і останній рік Виховного табору. Ми тут тяжко вчимося як бути добрими виховниками. Після цього табору я хочу бути виховником на Відпочинковому Таборі у Лондоні, Онтаріо.

Мандрівка була дуже цікавою і я навчився багато. Ми збудували велику ватру і вона горіла цілу ніч під час дощу.

Бажаю вам всього найкращого!

Орест Вовкодав

ГУРТОК СТЕПОВІ ОРЛИ

Це є мій останній рік на Виховному таборі. Я навчився багато цього року. Тут команда приємна, але часом люблять кричати на нас.

Я хочу подякувати Алексіві Напрелеві за його тяжку працю, щоб зробити цей табір якнайкращим і найвеселішим для нас.

Цього року на таборі багато людей носили паперові шапки зроблені із газети. Я думаю, що вони трошки дивні люди.

Я був покараний пару раз на день. Навчився багато нових пісень які ми співали під час ватри. Найголовніша пісня, що хлопці співали була "Шахтарське буті, о є!" Табір був цікавий та веселий.

Петро Янжула

ГУРТОК ЛІСОВА ПІСНЯ

Це є мій останній рік на Виховному таборі. Я дуже полюбила цю надзвичайну оселю і час який я провела тут був знаменитий. Я не забуду усі "веселі часи" що я тут із приятелями мала, і я надіюся що другі не забудуть також.

Тепер ми всі переходимо на шлях виховника.

Після цих двох тижнів ми всі знаємо яка це відповідальність і я надіюся, що ми всі успішно будемо працювати. Ми також маємо велику відповідальність один до одного щоб не забути наші цікаві переживання і знову у майбутньому зійтися разом та споминати. Бажаю вам щасливого і успішного життя!

Дякую за все!

Ганя Метулинська

ГУРТОК СТЕПОВІ ОРЛИ

Як завжди треба почати наші вісті так...

Це є мій другий і останній рік на Виховному таборі. Тут є гарно, погода гаряча та вогка. Пташки гарно співають на деревах, а жаби крякають в басейні. Іжа була добра.

Сюди треба всіх послати. Будуть пам'ятати все життя. Гутірки та завдання займали багато нашого часу, але також мали трошки час на відпочинок. На завдання вживали багато паперу.

Тут є багато цікавих звірят які живуть під нашими ліжками. Вночі ракуни залазять до кухні. В словах не можна розказати як тут було. ПРИЇЖДЖАЙТЕ! Приєднуйтеся до нас. Ставайте виховниками Юного ОДУМ-у.

Борис Дяконов

ГУРТОК ЛІСОВА ПІСНЯ

Ну, вже пройшов мій останній рік на Виховному таборі. Що тут діялося було досить цікавим. Ми всі ніколи не забудемо ці два тижні які ми провели в Нью Йорку на Виховному таборі.

Ми разом сміялися, плакали та сповняли дані нам кари.

Я рада що табір кінчається, бо вже готова бути виховницею. Надіюся, що я та мої товариші здамо іспити та поїдемо бути виховниками на Відпочинковому таборі. Я рада що тут була і придбала нових товаришів. Я знаю що після цього будемо йти іншими шляхами, робити інші речі.

Може у майбутньому ми знову будем зустрічатися. А як ні, то вам усім бажаю найкращого в житті. Завжди пам'ятайте наш перший вечір разом.

Всього найкращого та допобачення!

Христя Косогор

ТАБОРОВИКИ ПРО ТАБОРОВИКІВ

Таня Погуляй -- організована, енергійна, балакуча.

Петро Янжула -- "де є м'яч для відбиванки?", тихий.

Андрій Вовкодав -- кашляє як старий чоловік, сміється як дівчина.

Ганя Метулинська -- розумна, "я не вірю, що я те сказала!"

Борис Дяконов -- врятував вечерю.

Орест Вовкодав -- не любить звірят.

Христя Косогор -- приємна. ■

Михайло ПРИЛУЦЬКИЙ

ДО ЧИСТИХ ДЖЕРЕЛ

Про створення в Україні дитячого екологічного журналу

В Україні кажуть: "Не плюй у криницю, бо з неї п'єш воду". Це давня народна мудрість. Але тоталітарна комуністична система чинила якраз навпаки: вона користалася з українських скарбів -- чистої води, землі, надр, і наплювала в них, отруївши безконтрольним внесенням у ґрунт хімії, зокрема гербицидів і пестицидів, викидами промислових підприємств і, нарешті, Чорнобилем. Сьогодні Україна майже всуціль забруднена -- виснажена її земля, умирають ліси та ріки, зникають цілі види тварин, птахів, рослин. Досить сказати, що із 170 видів пестицидів, які застосовуються в Україні, 49 особливо небезпечні, як високо токсичні, надкумулятивні і стійкі. Все це стало причиною тяжких захворювань і природи, і людей, початком виродження нації.

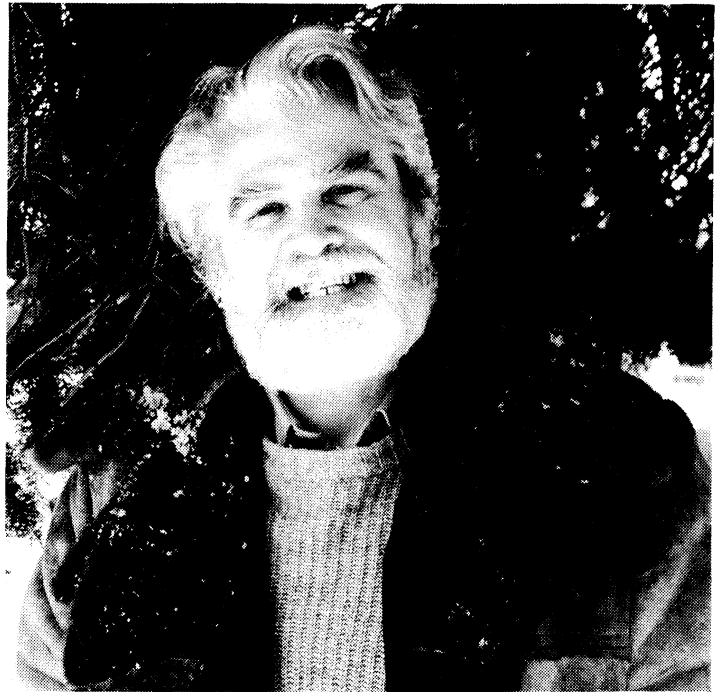
Найпарадоксальніше те, що до цього спричинили не якісь абстракції, а реальні люди в своїй повсякденній діяльності, котрі п'ють ту ж забруднену воду, їдять отруєний хліб, овочі, дихають тим же задушливим повітрям.

Певна річ, сьогодні, в час розбудови незалежної демократичної держави, Україні потрібна єдина програма виходу з еколого-економічної кризи. І одним з наріжних каменів цієї програми має бути добре налагоджена екологічна освіта, до того ж на всіх рівнях від вищої школи і до дитячого садочка. Ми перш за все мусимо навчити наше нове покоління сучасного екологічного мислення, а відтак розумного господарювання на своїй землі.

До певної міри ці проблеми порушує газета "Зелений Світ", журнали "Ойкумена", "Рідна Природа". Але у кожного із цих часописів власне спрямування, а властиво виховного екологічного видання для наймолодших своїх громадян Україна не має. Через те, на нашу думку, назріла потреба створити саме дитячий екологічний журнал, який став би своєрідним підґрунтям у формуванні світогляду майбутніх свідомих громадян, справді незалежної демократичної держави.

Адже, у кожному демократичному суспільстві яке спрямоване на добробут, людина має право жити в екологічно чистому довкіллі і це право має бути захищеним всією системою урядових і державних законів. Але і кожна людина повинна знати як і яким чином вона може користатися цими законами і огордити себе від зазіхань на її здоров'я і життя.

А кожна наша дитина змалечку мусить знати не лише про те, як і де живе ластівка, чи як називають ту чи ту квітку, але і глибоко має усвідомити, що вона тепер є не облудно-умовним, а реальним господарем своєї землі, поля, лісу, тощо, і водночас є кривною, духовною часточкою усього цього. Що всі ці скарби, даровані людині Всевишнім, є неповторними і берег-

М. Прилуцький -- головний редактор газети "Зелений Світ", професійний журналіст, літератор. Працював в обласній газеті в Житомирі, в "УкрІнформ", а також в газеті "Літературна Україна".

Автор численних статей на теми охорони довкілля та історії рідного краю, а також оповідань, есе, і кількох книжок.

ти їх потрібно як самих себе. Людство не мусить згинати в екологічному апокаліпсисі через своє власне невігластво. ■

Просимо читачів, які підтримають ідею створення дитячого екологічного журналу, і можуть підтримати матеріально, надсилати свої пожертви на адресу:

ODUM -- Eco Kids Journal
c/o 290 The Kingsway, Apt. 226
Toronto, Ontario
M9A 3V1

На своєму засіданні в березні ц.р. ексекютива ЦК ОДУМ-у прийняла ухвалу про пожертву у фонд видання дитячого екологічного журналу \$250.00.

Михайло ПРИЛУЦЬКИЙ

* * *

Ліси мої,
веселі заповіти
Людей з далеких
і недавніх літ.
Я хочу увійти у вас,
як чистий вітер
Весною входить
в яблуневий цвіт.
Я хочу увійти,
як входять в море ріки
Живою силою
незнищеними онов,
Щоби в одне
зіллялись їм навіки,
Себе віддять
і народитись знов.
Я хочу увійти у вас,
як входять в небо зорі,
Очима ясними
нам з вічності сія...
І на березі
блідо-блідокорій
Листком зеленим
хочу стати я.

ЦВІТУТЬ ЖОРЖИНИ

Цвітуть жоржини:
середина літа...
Йду стежкою босоніж,
до села...
Земля нагріта,
а душа негріта.
Й так хочеться
ще сонця і тепла,
Отого людського,
що в стужу не холоде,
Бентежить кров
і гріє, гріє, гріє...
Життя твоє,
як п'ят солоне,
А в ньому --
мрію.
Давню твою
мрію,
Ще молоду,
нітрохи не зів'ялу
Лиш попелом доріг
земних прибуту...
Весна за вікнами
моїми відбуяла.
Цвітуть жоржини...
Середина літа.

ОСІННЯ МЕЛОДІЯ

Це просто осінь --
і нічого більше...
Голодний місяць
скімлить у гіллі,
І я уже не можу
писати віршів,
Як птах не може

на однім крилі
Летить у вирій
за теплом-любов'ю,
Щоб там іще раз
стрінути весну...
Він на галяві
тяжко зійде кров'ю,
А я в цю ніч
у хаті не засну...
І буду чуть:
сміється в лісі ворог --
Його стріла
застряла і в мені...
Тоді прийде
й зав'язне сивий морок
В старому
причілковому вікні.
Простіть мені,
що весь я у мінорі,
І ніби сумоти
в мені гора...
Я не у відчаї,
крий Боже,
І не в горі.
Це просто осінь...
Це --
така пора.

МОЛИТВА

Покарай мене, Боже, лісом,
Що марніє і мре на очах.
І рікою, і сивим лисом
З-під Чорнобиля...
Щоб не зчах
Біль пекучий гіркої недолі
За поганьблений отчий Край.
Наверни до нової неволі,
Лиш непам'яттю не карай.
Покарай мене, Боже, полем,
Що чев'ядіє з дня у день,
Бо засіяне поле болем
І не чути над ним пісень
Про Вкраїни калинову вроду
І веселий її розмай...
Забери мене з мого Роду,
Лиш байдужістю не карай...
Покарай мене, Боже, небом,
Що кривавим іде дощем
Й занавішене чорним крепом...
Хіба більшого треба іще,
Щоб відкласти всі думи втішні,
І забути про тойсвітній рай?...
Доки я на землі цій, грішний,
Ти мене повсякчас карай. ■

Ганна ЧЕРІНЬ

МОЛОДА, ЩИРА, ТАЛАНОВИТА

(Творчість поетеси Галини Кирпи)

Дуже приємно писати про автора, який тількино розкриває крила для високого творчого лету. Галина Миколаївна Кирпа народилась на хуторі Тарасівка, на Київщині, 1 січня 1950 року. В 1976 році закінчила філологічний факультет Київського Університету. Працює редактором у журналі "Барвінок" та в часописі "Жива Вода", органі Українського Фолклорно-Етнографічного Центру та Гнідинської Середньої Національної Школи. Складає нові читанки для шкіл України та антологію дитячих творів діаспори. Одружена з письменником Дмитром Чередниченком. У них є 15-літня талановита дочка Оляна -- на жаль, останнім часом здоров'я її слабеньке... Досі вийшли дві книжечки поезій Галини Кирпи: в 1984 році -- "День народження грому" (вид-во "Молодь"), а в 1988 році -- "Цвіт королевий". Твори для дітей друкувалися в періодичній пресі, а в 1986 році відбиток з журналу "Україна" утворив маленьку семисторінкову книжечку "Гостина". Нещодавно ж, як каже Галина, "вискочила" її прозова книжка для дітей "Катруся з роду Чимчиків". Трудно було її видати, як це буває незалежному авторові в цілیم світі... Мені це дуже знайоме... Як то каже пісня, "Ой, хто горя не знає, то нехай мене спитає, гей..." Скрізь є люди, що перетинають шлях, "не пускають", щоб у дитячу літературу не зайшов хтось "не такий"... А він такий зайшов, власне, не він, а вона, Галина Кирпа. І як добре, що зайшла! Яке це щастя для дітей і їхніх батьків!

Отож, перша книжка Галини Кирпи появилася, коли письменниці було 34 роки. Вік молодий, та ще інші окремі вірші не датовані -- багато було напевно ж написано ще в юнацькім віці. Молодеча, дитяча щирість, захоплення й переживання беруть читача в казковий полон, переносять в райдужний, вимріяний світ, що -- парадоксально -- знаходиться в навколишнім щоденнім житті -- треба тільки вміти його сприймати солодко, відважно й повноцінно -- Галина Кирпа своїми віршами навчає, як.

Сила поетеси, що підкоряє серце читача, -- в пейзажах, поєднаних нерозривно з почуттями й переживаннями, в розгорнутих метафорах, мальованих пензлем слів.

Вже перший вірш першої збірки може бути доброю ілюстрацією:

*Літо завело собі світлицю
І світило соняхами вдень...*

Такі чудеса живуть навколо нас, у рідному селі чи місті. Цикл "З дитинства" огортає нас українською буколікою: "Я гейкаю на корову і виходжу на шлях"... І що ж там? "Дикі перепілки у жовтому переспілому житті", "зелена шпоришева межа й наша червона корова з розумними очима, круторога...", гнилички в корзині (хай уже буде й "корзина", тут вона більше пасує, ніж "кошик"), падалішні яблука... "Все воно

моє таке, що страх!" -- вигукує поетеса. "І наше", -- додаємо ми. Галина Кирпа любить кожне дерево, кожну квіточку, кожну стеблину. Почитайте чудовий вірш "Чим боротися тополи від сокири!" Хотіли б ви знати? В основному -- корінням. Хто хоче, може тут вбачати алегорію. Я бачу її.

Молода людина прагне кохання. Це логічно, закономірно й бажано. Коли кохає талановита поетеса, її вірші навчають нас *ars amandi*. Ось "Дорога до Борисполя". Кожен киянин знає її, але чи кожний так її сприймає?

*Я завжди думала,
Що дорога із Києва до Борисполя --
Це сорок п'ять хвилин їзди
На автобусі.
І тільки сьогодні відчула,
Що дорога із Києва до Борисполя --
Це сорок п'ять хвилин
Думок
Про тебе.*

(Все це можна було б втиснути у меншу кількість рядків, але -- *licentia poetica*. На ст. 46 вірш "Ти такий мені гарний" пробує пояснити нез'ясоване -- за що людину люблять... А як виникає любов? "На граніт твого серця / упала блискавка мого погляду... Почалася гроза".

В першій збірці Галини Кирпи, котра взагалі пише мініатюри, є виняток -- "Маленька поема". Це справді не поема, бо динамічність відсутня, але більша розміром поезія чарівна. Вплив Ліни Костенко в цім, як і в багатьох інших віршах, відчутний; це не мінус, а плюс, бо нема наслідування. Це може й не вплив, а спільні риси, "біла ружа в серці". Цікавий, унікальний вірш "Він" ("Цвіт королевий", ст. 28). Вірш в першій збірці на ст. 21 "Та хмара полюбила мене" -- це пісня. Невже ще не покладена на ноти?!

Третью, після природи й кохання, темою поетеси є пошана до улюблених нею і більшістю українців письменників і мистців: до Лесі Українки, Стефаника, Григора Тютюнника, Віктора Близнеця, Ніни Матвієнко, Катерини Білокур... А часом поетеса може й ущипнути, кого варт. Письменники України, а їх слава Богу немало, добрих, посередніх і... маловартісних, всі вони тиснуться в чергу на оприлюднення. Отож, у вірші від автора дитячих творів до редактора, таке закінчення: "Усі ваші поправки прийму охоче... Головне -- щоб вийшло У ЦЬОМУ РОЦІ". В цім тоні написані вірші про новітніх Сальєрі, що відпихають талановитих мистців, і про Мейслінга, що люто ненавидів Андерсена за талант.

У збірках Галини Кирпи "дорослі" вірші живуть в добрі й мирі з дитячими. Вони просто нерозлучні. Часто читаєш її поезію і не можеш вирішити: це для дорослих -- чи для дітей? Відповідь: для обох. Добрий

твір для дітей любий і цікавий і для дорослих, бо вони -- це великі, також і старі діти. А хто в серці не дитина, той лиха людина. "Вишнева казка мого дитинства" не пропадає.

*"Соломинко золота, засни!
Вітрику, до сну й тобі пора!
Бачить сні, такі красиві сні
Боса, неумита дівчора."*

Спорідненість дорослих і дитячих думок приводить до того, що у поезії, призначеній для дітей, вростаються метафори, невластиві дитячому сприйняттю: "Якось одна гора прийшла до мене у вірші"... У збірці "Цвіт королевій" такі мініатюри, як "Двісті тиш", "Дивний лис" і інші мають дивну, гейби психеделічну алегорію. Чи це для дітей? Поміщено в циклі для дітей, але... Як і в усіх поетів, найсильніше діють на читача яскраві, соковиті образи. Поетеса гарно змалювала дощі, присвятивши їм цілий цикл.

*Він буде так: то бризне, то лине,
То аж по голови, то лиш до п'ят,
І вихлющить тебе, тоді мене
І з нас поробить мокрих гусенят...*

Дощ "аж по голови" -- добра гіпербола. А останній рядок -- знову чарівна дитячість...

Дитячість нерозривна з дорослістю. Вірш на ст. 59 дуже дорослий і серйозний (про душу), а всередині "дитяче" порівняння: "Душа -- вона ж не баба снігова, що розтає на сонці, бідолашка." Також вірш на ст. 62 про чорні й червоні слова -- дуже серйозний, навіть сумовитий, а всередині дитячість, що тут навіть недоречна: "Та ніч -- сова. Совисько."

Чого ж нас навчає поезія Галини Кирпи? Любити життя, кохати, довіряти, працювати: і свою філософію життя авторка висловлює знов таки дитячими словами:

*А найкраще жити там, де гарно, --
Мир і небо, сонце і трава...*

Ох як багато треба для того, щоб усе це було!

Поетеса працює багато для дітей. Не тільки своє їм хоче дати, а все найкраще, що створено і твориться. Їй важко достоятися в черзі на "книжечку", але дві дістались мені у руки -- вони чудові. Одна з них -- це відбиток із "Джерельця" ч. 6 -- там є вірші, що вже були в її двох збірочках поезій. А друга книжечка, що тількищо вийшла -- "Катруся з роду Чимчиків". Що ж то за "Чимчики"? А то так дівчинка Катруся вигадала -- від слова "чимчикувати". Це -- маленькі мандрівки недалеко від хати, де можна зустріти Бджолу-Дзумку, Черепаху-Рудомаху, Рака-Буде-Знак, чимчи-

куль-качаток, Соняшного Зайчика, Доцца-Дощиська й Метелика-Барвокрилика. Дитяча лексика в таких творах барвиста й винахідлива, бо діти дуже близькі Галині Кирпі. Вона живе в їхнім світі... Ось уривок з оповіданнячка "Чередничка". Катруся вирушає з дідом пасти корів.

"Ну, лічи корівок, Катрусю, -- одразу загадує дід. Катруся глянула, що багато тих корівок, і розгубилася: -- А як? Раз, два, три? -- Можна й так. А можна й отак: Лиска, Ласка, Мазунка, Красунька, Сойка, Забара, Мрійка, Латочка, Малинка, Квітка, Голубка, Вербичка... Цікаво? -- А цікаво! Катруся спробувала перелічити: виходить!" Треба взяти під увагу, що, як зазначено в книжечці, вона "для старшого дошкільного віку" (Я не знала, що такий є!). Отже, навіть розумній дитині такого віку можна далі "раз-два-три" не знати. А лічити можна й поіменно! Цікаво!

Багато можна сказати про цю чудову письменницю. Варт згадати, що, без зайвого позування, видніється в її творах обізнаність з мовами й літературами світу, зокрама з білоруською і шведською (переклади). У "Цвіті королевім" є цикл рубаїв, що характерні лаконічністю і влучністю. Один із рубаїв -- про Україну:

*Оця земля, що й досі диха літом,
Навіки є для мене Білим Світом.
Я їй до серця притулю калину
З безсмерним українним цвітом.*

Поетеса стримано і скромно експериментує. Коли їй не вистачає "своїх" рим, вона вживає алітерації й асонанси (горді -- гори, вільному -- лілії, Озера -- дерева, теплі -- в небі, південь -- ніде). Часом пише вільним або розкованим віршем. Буває, що все писано клясичним ритмом, а в якимсь рядку можна спіткнутися. Вважаю, що треба писати або так, або інак: або тримати ритм, або його відкинути. У вірші "Великий сад" (ст. 82 "Цвіт королевій") скрізь дотримано ямба, а остання стрічка закрутилася дактилем.

Мова поетеси гарна, майже без русизмів; багато рідкісних слів або новотворів, на базі народній: пантрує, тайкома, доокіл, крутія, досинає, зелен-літом, обойко, дибуляє, блукалець, біжка, навдьори (!!!) Трапляються й такі слова як "своїші", "самішою", "а я горіша!". Було б гарно, якби не Ліна Костенко. Вона забула взяти патент.

Читання таких поезій -- чиста насолода. Щастя Боже авторці!

P.S. Галина Кирпа друкується і в діяспорній "Веселці".

**ЧИТАЙТЕ "МОЛОДУ УКРАЇНУ" і ПОШИРЮЙТЕ ЦЕЙ ЖУРНАЛ
МІЖ СВОЇМИ РІДНИМИ і ЗНАЙОМИМИ!**

ОСОБИСТІ РЕЧІ В. ВИННИЧЕНКА ПОВЕРНЕНО НА БАТЬКІВЩИНУ

Київ. (Укрінформ). Черговий рейс теплохода "Шота Руставелі" став для українців особливим. На його борту з Марселя до Одеси були доставлені особисті речі першого прем'єра уряду Української Народної Республіки, видатного письменника Володимира Винниченка. Їх у дар Україні передали художники Іванна Винників та Юрій Кульчицький, які проживають у будинку Винниченків у французькому містечку Мужен.

-- В Деклярації про державний суверенітет України є положення про те, що наша держава буде добиватися повернення українському народові тих культурних та історичних цінностей, які йому належать. І ми щасливі, що воно починає втілюватись у життя, -- відзначив на пресконференції член комісії Верховної Ради України з питань культури та духовного відродження Володимир Панченко.

Останній період свого життя, з 1934 по 1951 рік, Володимир Винниченко разом із дружиною Розалією жив у Франції, в містечку поблизу Канн. У маєток, який господар назвав "Закутком", дружина після смерти Володимира Винниченка запросила жити художників Іванну Винників та Юрія Кульчицького, які нині стали єдиними його власниками. І саме з

їхньої люб'язної згоди частина спадщини й передана Україні. А це -- 18 особистих речей. Серед них -- письмовий стіл, крісло, книжкова шафа та інші меблі з кабінету письменника і державного діяча, його годинник, друкарська машинка, бльокнот, два портрети Розалії. Особливе місце займає потертий шкіряний гаманець. У ньому повернулася на Україну її земля, яку свято зберігав Володимир Винниченко, перебуваючи на чужині.

Як повідомлялося на пресконференції, голова Верховної Ради України Іван Плющ, комісія з питань культури та духовного відродження висловили Іванні Винників та Юрієві Кульчицькому щирі вдячність за їхній дар. Їм також було вручено гарантійні листи, які підтверджують, що комісія бере на себе відповідальність за збереження цих речей і розміщення їх в Кіровоградському обласному краєзнавчому музеї. У місті збереглася церква, де хрестили Володимира Винниченка, гімназія, де він навчався. Передбачається, що в приміщенні колишньої гімназії, можливо, буде створено обласний літературний музей. Тоді меморіальні речі переїдуть туди.

"На Україні повинно мати силу тільки українське слово".

В. Винниченко, 1920 р.

ПОМЕР МИСТЕЦЬ Ю. КУЛЬЧИЦЬКИЙ

Мужен, Франція. Рівно після двох тижнів від смерті мисткині Іванни Винників-Нижник помер 24-го січня у Мужені, біля Канн, її довголітній товариш по праці на мистецькому полі Юрій Кульчицький, маляр, графік і кераміст.

Народжений 18-го грудня 1912 року в Підбужі у Галичині, він студіював мистецтво у Київській академії мистецтв. Після війни переїхав у 1948 році до Парижу, де брав участь у різних виставках із своїми художніми творами.

У 1960 році перенісся жити напостійно до Мужену, біля Канн до садиби Винниченків, де разом із І. Винників-Нижник відкрив керамічну майстерню. Він змодернізував українську народну кераміку, творячи вигадливі збанки, кахлі, лямпки і тарелі, які здобули широке зацікавлення і численних покупців у південній Франції.

Ю. Кульчицький був, однак, також видатним малярем-експресіоністом, а зокрема графіком-дереворитником, який створив цілі серії ілюстрацій, між якими вибивається цикл посвячений козаччині.

Перед декількома роками появилася про Ю. Кульчицького монографія французькою мовою з численними кольоровими ілюстраціями. У 1989 році Ю. Кульчицький видав монографію про графіку Соні Левицької, видатної української малярки у Франції, яка жила в 1874-1937 роках.

Ю. Кульчицький був видатним мистцем, що матиме тривке місце в історії українського мистецтва.

Похоронний обряд івдбувся в Мужені 29-го січня.

"Свобода", ч. 33, 1993 рік

**Слухайте радіопрограму ОДУМ-у
"МОЛОДА УКРАЇНА"**

**з радіовисильні
СНІН НА ХВИЛІ АМ 1540
в Торонто**

**КОЖНОЇ СУБОТИ
від 6:00 до 6:30 вечора**

Керівник: Петро Родак
Диктори: Валентина Родак
Леонід Ліщина
Олександр Харченко

**"МОЛОДА УКРАЇНА" служить
українській громаді від 1971 року.**

ЛИСТ ІВАНА ДЕМ'ЯНЮКА

Слава Ісусу Христу!
Слава незалежній нашій дорогій і любій Матері України!

В. Шановна і дорога пані!

Як бачите, приходиться мені ще вітати Вас із цієї маленької крихітної країнки Ізраїля, з його тюрми зза-гратів. Вітаю і бажаю вам багато щастя, здоров'я і усіх благ Господніх.

Повідомляю, що я вашого листа, картку і п'ять долярів отримав уже досить давно, ще 1-го січня. Щиросердечно вам дякую. Прошу пробачте мені за мою таку довгу мовчанку. Признаюсь що моє життя після суду так складалось, що я не міг писати до нікого. Нераз було сяду, хочу написати кілька листів і встаю, просто голова не працює. До того мені прийшлося перехворіти двома тяжкими грипами. Остання дала мені ускладнення на легені.

Голодівка моя пройшла добре. Вона нічого не вплинула на суддів. Але дала знати цілому світові що діється. Думаю чекають на вислід в Америці.

Д-р Юрій Щербак відвідав бюро мого адвоката. Вже дістав дозвіл на відвідини мене. Сьогодні був у мене адвокат Шефтел і це мені сказав.

Ще раз дякую вам дорога пані і прошу не обіжайтесьь.

Пишіть. Ваш брат по крові,

*Іван Дем'янюк
Ізраїль,
29 березня 1993 року*

* * *

Цей лист І. Дем'янюк написав до довголітньої читачки "Молодої України".

Євген МАЛАНЮК

25 ТРАВНЯ 1926 РОКУ

*Ще мить тому -- весна і цвіт,
Чужинний май в співучім серці.
...І вже щось чорне криє світ,
І деж ви, друзі-оборонці?
Наївний рух крилкатих рук --
Ні, свисту куль не заперечить!
І тіло падає на брук,
І ось тріпочуть груди й плечі,
І очі гасить смертна мла...*

*Сім хижих куль. Сім стрілів зла.
Зміряли в дух -- влучили в тіло,
Знялись над мертвим тілом крила
І дійсність легко попливла,
Як марний, як минулий вияв, --*

*Бо за повіками тремтів
Співучий степ, пшеничний спів,
Полтава, прапори і Київ.*

ПЕРЕДПЛАТИТЬ КНИГУ ПРО БАГРЯНОГО

Олександр Шугай поет і письменник України кінчає працю над книгою про Івана Багряного під назвою "Через терни Гетсиманського саду". Він розшукав в Україні, містах проживання Івана Багряного, неоцінені матеріали до його біографії: документи, свідчення, його рукописи, фотографії, книги з автографами та картини. Він став одним із перших авторитетних багрянознавців в Україні.

Завдяки зусиллям О. Шугая, 1991 року було відзначено 85-літній ювілей Івана Багряного, на який були запрошені й взяли участь, дружина Івана Багряного Галина та дочка Роксоляна, а 1992 року письменники України присудили посмертно Багряному премію ім. Тараса Шевченка за його творчість. Диплом лавреата було вручено 27 серпня 1992 року, дочці Роксоляні, яка була делегатом на Всесвітній форум українців. Премію вручив голова Спілки письменників Юрій Мушкетик, а букет квітів Олесь Лупій, якого повість "Грань" видав ОДУМ 1969 року. В той час ця книга була заборонена в Україні.

Олександр Шугай є представником Фондації ім. Івана Багряного в Україні. Йому вислано для розповсюдження в Україні безкоштовно сотні примірників книг включаючи "Збірник на пошану Григорія Китастого", "Спогади генерала П. Григоренка" та "Тигролови" (3-тє видання) Ів. Багряного.

Книга О. Шугая про Ів. Багряного "Через терни Гетсиманського саду", за так званий советський період, матиме 15-16 аркушів. Щоб прискорити її вихід у світ, проголошено наперед передплату. Кошти передплати та пересилки -- 10 амер. долярів, 12 канадських чи австралійських долярів, 14 німецьких марок та 5.5 англійських фунтів. Чеки можна вислати у валюті даної країни. Передплату й пожертви на її видання шліть чеком виписаним на Фондацію, на адресу:

Bahriany Foundation
811 S. Roosevelt Avenue
Arlington Heights, Ill. 60005
USA

N. - J. SPIVAK LTD.
1158 Wonderland Road
LONDON, ONTARIO
N6L 1A6
(PRE-MIX CONCRETE)

13-ИЙ КОБЗАРСЬКИЙ ТАБІР ІМ. МИКОЛИ ЛИСЕНКА

-- ОСЕЛЯ "УКРАЇНА", КАНАДА, 1992 р.

(Продовження з ч. 415)

ІНСТРУКТОРИ ПИШУТЬ

Дорогі друзі -- бандуристи!

І знову з'їхались ми на прекрасну оселю "Україна" на кобзарський табір. Хочу сказати, що мені було дуже приємно працювати і приятелювати з усіма учасниками. Як інструктор, я приїхала вчити, але разом з тим, сама багато навчилася. Не було легкою справою вчити бандуристів -- моїх ровесників і приятелів, але я певна, що всі провели два тижні таборового життя -- приємно і цікаво.

На таборі цього року було мало бандуристів. Щоб бути бандуристом, треба любити музику, любити і шанувати українську мову, культуру, пісню, тому, "тричі слава!" всім, що приїжджають на ці табори і продовжують традицію кобзарського мистецтва. Це дуже важливо, особливо тепер, коли Україна стала вільною, незалежною державою. Отож, звертаюся до вас друзі-таборовики -- грайте регулярно на бандурі, розвивайте ваші таланти і приїжджайте наступного року на кобзарський табір, щоб не тільки краще опанувати інструмент, але й весело провести час в таборі.

Ганя Метулинська

Дорогі бандуристи!

Щиро вітаємо вас на нашому 13-му кобзарському таборі. Це є наш перший рік праці як інструкторів, і мусимо ствердити, що був приємним для нас. Всі учасники-бандуристи завзято працювали і були терпеливі, хоч грали ми і співали довгі години. Ця праця була корисна всім нам, бо ми зберігаємо рідну пісню на канадській землі.

Граючи на народньому інструменті, ми передаємо емоції і думки так душевно, що слухачі, особливо не українці, захоплюються нашою піснею. Через бандуру і пісню ми пропагуємо українську культуру, несемо добре ім'я України далеко в чужий світ. Молоді бандуристи (їх було 25 цього року) напевно понесуть у світ славу про Україну. Слава Україні!

Борис Дяконов і Орест Скляренко

Мистецька програма XIII-го кобзарського табору ОДУМ-у

Музика М. Лисенка:

Молитва за Україну

Пісні Лисички, Зайчика і Кози з оперети

"Коза-дереза"

Засвіт встали козаченьки з опери "Тарас Бульба"

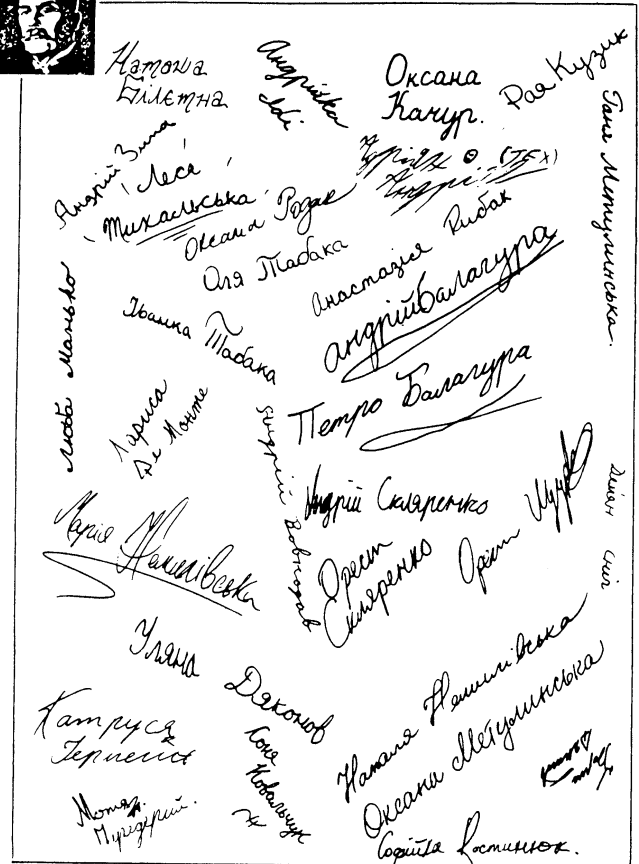
Гавот оп. 29

Віють вітри, віють буйні з опери "Наталка Полтавка"

Народні пісні в обробці М. Лисенка:

По той бік гора

За Сибіром сонце сходить

Підписи учасників 13-го Кобзарського Табору на оселі "Україна", 1992 рік.

Дівка в сінях стояла
У містечку Богуславку

Хорові твори:

Ми об'їхали землю навколо	муз. М. Фоменка
Віє вітер, віє буйний (з бандурою)	обр. В. Мішалова
Ой ходила дівчина бережком (з бандурою)	обр. В. Мішалова
Стоїть гора високая	ар. В. Мішалова
Чорна кура (з бандурою)	обр. В. Мішалова
Ясени (з бандурою)	муз. С. Кривенького
Не ходила на вулицю	муз. М. Леонтовича
Бандуристе, орле сизий (з бандурою)	обр. О. Ходоби
Їхав козак за Дунай (з бандурою)	обр. Г. Китастого

Інструментальні твори:

Млинок -- перший козачок	уклав В.М.
Танок характерник	муз. Г. Китастого
Харківський козачок	муз. Я. Коляди
Запорізький марш	обр. М. Теліги
Дудочка	муз. Г. Китастого
Гомін степів	муз. Г. Китастого

Харківський танець
Канон у Ре (мажор)
Узундара
Ой ніхто там не бував
Кримська фантазія
Львівські фрагменти

муз. К. Місевича
муз. Й. Пахабеля
обр. Л. Гайдамаки
муз. В. Мішалова оп. 101
муз. В. Мішалова оп. 80
муз. Г. Китастого

на бандурі і тому приїжджаю кожен рік. Цього року ми багато вивчаємо про Миколу Лисенка і кобзарів та про народні інструменти. Я була в другій класі і була гуртковою.

Кожен рік я маю нових товаришів -- цього року Раю Кузик. Її я дуже полюбила і буду все шанувати.

Люба Манько

СЛОВО БУНЧУЖНОЇ

Дорогі друзі-кобзарі!

Мені знову припала велика приємність з вами працювати. Знаємо, що дуже важливо, щоб нове покоління мало потягнення та захоплення до свого рідного. У вас це є. Ви всі дуже здібні і це було видно під час вашого виступу на концерті на закритті.

Бажаю всім вам щасливого і веселого року, а я зі собою повезу милі спогади про таборове життя з його пригодами. До скорого побачення,

бунчужна Софія Костинюк, ВЮО

СЛОВО ПИСАРЯ

Хоч було мало учасників цього року на таборі, я думаю, що всі дали собі раду і чудово провели час, багато навчилися, не тільки про музику, але й про таборове життя.

1992 рік -- мій перший рік на кобзарському таборі не як бандуриста-учасника, а як писаря у команді.

Бажаю вам доброго шкільного року. Вправляйте бандурою та українською мовою.

Вертайтеся на наступний рік.

писар Микола Жидовка, ВЮО

Думки учасників про табір

Це є мій четвертий рік на кобзарському таборі. Кожний рік що приїжджаю я маю чудовий час. Ми тут граємо на бандурі, співаємо та маємо різні гутірки. Також забавляємося на забавах, Валі Вурлд, ватрах та маємо вільний час. У вільний час граємо у відбиванку, плаваємо і говоримо з товаришами. Ввечорі часами граємо терену гру.

Цього року табір присвячений Миколі Лисенкові. Ми вислухали гутірку про Миколу Лисенка, про народні інструменти і про кобзарів. Слухали музику з творів "Коза-дереза", "Наталка Полтавка", "Пан Коцький" і "Тарас Бульба".

Ми цього року навчилися співати такі пісні: "Чорна кура", "За Сибіром сонце сходить", "Ясени", "Віє вітер" і "Молитва за Україну". Ми співали "Молитву" в церкві.

Мій інструктор є Борис Дяконов.

Мені дуже подобається грати на бандурі, співати і цей табір. Побачимося в наступному році.

Оля Табака

Цей рік я приїхала до табору бо мій "Дідо" завжди хотів щоб я грала на бандурі. Може шість місяців тому, як він умирав, він просив щоб я поїхала на кобзарський табір.

Це є мій четвертий рік на таборі. Я люблю грати

Цей табір був фантастичний. Я познайомився з новими приятелями і побачився з моїми старими приятелями. Буду мати багато приємних спогадів.

Орест Щурко

Я люблю кобзарський табір бо ми вчимося грати на бандурі. Ми також співаємо і вчимося про народні інструменти і про Миколу Лисенка.

Мої приятельки є Уляна, Оксана, Рая і Люба. Вони веселі і я люблю їх. Я маю веселий час на кобзарському таборі. Я напевно приїду наступного року.

Андрійка Ібі

Це є мій четвертий рік на таборі. Я люблю робити "рейдз" на хлопців і їх перестрашувати.

Ми їздили до церкви на Службу Божу і дуже гарно заспівали "Боже Великий", музика М. Лисенка.

Їжа в таборі добра. Адріян знову є в таборі цього року.

Мотя Передерій

Я найменший хлопець в таборі. Я приїхав тільки на другий тиждень. Мені добре йде гра на великій бандурі.

Дем'ян Сніг

Я тут не довго. Я була на відпочинковому і на кобзарському таборах. Маю добрих приятельок -- Любу і Андрійку. Я дуже люблю малювати і вже трохи граю на бандурі. Я ходжу до річки з Андрійкою ловити маленьких жабок і рибок.

Оксана Качур

На кобзарський табір я приїжджаю вже 6 років. Кожного року чомусь менше дітей, але мені цікаво тут бути. Кожен день довго граємо на бандурах і час минає швидко. Інструктори добрі.

Добре б було побачитися з усіма на другий рік.

Допобачення всім.

Катруся Гермелін

П.С. Не забудьте писати.

На таборі я вчуся багато нового про народні пісні і гру на бандурі. У вільний час ми всі граємо у відбиванку. Команда табору тримає добру дисципліну.

Моїм інструктором є Борис. Це його перший рік

і він дуже добре вчить.

До зустрічі в наступному році.

Іванка Табака

Нема на світі такої їжі як на цім таборі! Борис був найкращий учитель. Ми вчилися про народні інструменти. Я дуже задоволений що приїхав.

Андрій Склярєнко

Це мій 4-ий рік в таборі. Я люблю кобзарський табір бо дуже люблю грати на бандурі і люблю мою вчительку Наталку. Я вчуся як грати "Перший козачок", "Млинок", "За городом" і "Ой ходила дівчина".

Пані Метулинська вчить нас співу. Завтра ми їдемо до Валі Вурлд і я не можу дочекатися.

Ми мали три забави, вони були гарні.

Донині мені подобалось. Я знаю що приїду на другий рік.

Лариса Шидловська-Де Монте

На таборі мені дуже сподобалося. Я люблю бути в кобзарському таборі -- це вже мій 8-ий рік! Я є в найстаршій групі. Інструктори грають дуже добре і вчать дуже добре, але я б хотів щоб Віктор Мішалов тут був. Я люблю грати на бандурі і купатися в басейні.

Я буду старатися повернутись наступного року!

Андрій Вовкодав

Я люблю кобзарський табір бо люблю грати на бандурі і співати. Це мій перший рік в таборі і я вже навчилася добре грати і співати. Найліпша пісня грати на бандурі називається "Канон у Ре". Я дуже люблю моя вчительку Наталку.

У вільний час я купаюсь в басейні. Мені тут подобається і може приїду на другий рік.

Анастасія Рибак

Тут на таборі є добре! Цього року ми вивчаємо пісні які написав Микола Лисенко. Вони мені дуже подобаються, особливо "За Сибіром сонце сходить", бо пані Метулинська дала мені сольо співати у цій пісні.

На таборі я зустрів багато нових приятелів. Я буду завжди пам'ятати це літо в кобзарському таборі.

Андрій Балагура

Я люблю багато співати. Це є мій другий рік на кобзарському таборі. Цей табір є дуже чистий. Ми не будемо грати на бандурі завтра бо їдемо до Валі Вурлд купатися. Хлопці у таборі дуже гарно співають, вони мають чудові голоси. Я приїду сюди на другий рік.

Леся Михальська

Я приїхала тільки на другий тиждень. Це мій перший рік на кобзарському таборі після трьох років відпочинку від бандури. Мені все тут подобається і я

б хотіла повернутися на другий рік.

Соня Ковальчук

Цього року на кобзарському таборі ми вчилися багато про Миколу Лисенка та про інших знаних українців. Ми також співали, грали на бандурі і мали приємні забави.

Це є вже мій четвертий рік тут, і я можу сміливо сказати, що кожний рік я вчуся чогось нового і цікавого про мій народ і Україну.

Рая Кузик

Це є мій другий рік на кобзарському таборі. Тут гарні інструктори. Я маю Наталку і Ореста за інструкторів. Я дуже люблю вільний час. Якщо буде кобзарський табір на другий рік, то я напевно приїду.

Уляна Дяконов

Це мій четвертий рік на кобзарському таборі. Мені особливо подобалися гутірки про народні інструменти і про наших славних предків кобзарів. Я багато нового навчилася. Хочу попроситися з товаришами з якими весело дружила протягом двох тижнів: Л.М., сестри Табака, брати Балагури, Зима, Марвів, А.С. І також дякую команді що нам давали добрий приклад і пані О. Метулинській за її тяжку працю.

Марія Немилівська

Це є мій 6-ий рік на кобзарському таборі. Для мене це був надзвичайний табір бо я мав багато "проблем". Напади цього року були найліпші що я пам'ятаю за всі роки. На другий рік, я може не буду в таборі бо хочу бути на Виховному таборі в Америці. Дуже дякую Л.М. -- я буду мати добрі спогади про наше таборове життя.

Андрій Зима

Це є мій перший раз на кобзарському таборі. Ми навчилися багато цікавого: про народні українські інструменти та про сліпих кобзарів з нашої історії. Я познайомився з бандуристами не тільки з Канади, але також із Америки. Цей табір мені дуже сподобався і я дуже хочу приїхати на другий рік.

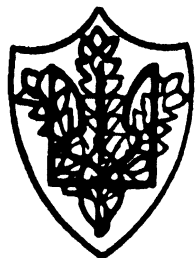
Петро Балагура

Музиканти дня:

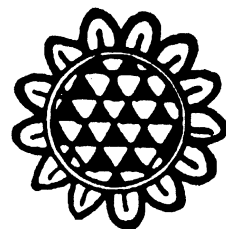
Андрій Склярєнко, Андрій Зима, Андрій Вовкодав, Адріян Андріїв, Орест Щурко, Андрій Балагура, Оксана Качур, Наталя Немилівська, Люба Манько, Уляна Дяконов, Рая Кузик, Андрійка Ібі.

Гутірки давали:

Андрій Зима, Андрій Вовкодав, Рая Кузик, Андрій Балагура, Орест Щурко, Катя Гермалін, Люба Манько, Наталя Немилівська.

СТОРІНКА ЮНОГО ОДУМУ

Олекса ГАЙ-ГОЛОВКО

МАЛЕНЬКА ПОЕТЕСА

В Україні час від часу з'являються на літературному небі поетичні зірочки. Між ними також спалахнула така зірочка Марійка Луговик, яку мені пощастило віднайти під час мого перебування в Києві.

Дівчинці Марійці тепер усього-навсього шість років. Як я довідався, вона з чотирьох років опанувала українську абетку, поволеньки читає й пише друкованими літерами. Почала творити віршики також з чотирьох років і читати їх своїм лялькам і забавкам, які вона вважає за живі істоти. Її батько Микола Луговик слухає Марійчині поезії і їх записує. Цих Марійчиних поезій назбиралося вже досить і під назвою "Білий бегемотик" надіслано їх до видавництва "Веселка", де їх добре оцінили.

Марійчині поезії вже вийшли у світ в часописах "Малятко", "Барвінок", "Соняшник" і також передавали їх по радіо. Маленька поетеса Марійка дуже радітиме, коли її поезії прочитають українські діти в Канаді. Її адреса: 252068 УКРАЇНА, Київ, вул. Ревуцького, бод. 18, кв. 393, Марійці Луговик.

МАРІЙЧИНІ ПОЕЗІЇ

МАНДРІВКА

Їде Марійка
з котиком
у автобусі,
а миші
доганяють.

У пахучому
небі
полетів літак.

Собака на повідок
прив'язала
квочку.

ЛІТО

На морі
чаєчок
немає,
хвилька
качечку
гойдає,
бо Марійка
з матрацика
ловить крабенятко.

ЛАЗНЯ

Маленького синочка,
якого звать
Жучок,
купає в ночвах
тато Жук.

БІЛЯ МОРЯ

Ці камінчики --
пташині теплі
яєчка.

А цей камінь,
як огірок,
що росте
на бабусиному
городі.

І В НАС -- ПРАЗНИК

Часничок -- у білій сорочечці.
Хлібець у сірих штанцях.

ЛІТО

Струмочок
бігає по гаю --
Жабка
мов кораблик
пливе.

ОТ БІДА

Мама кашки
для мене
зварила --
мишка
з'їла...
Ще і ложечку
обмила.

БІЛЯ РІЧКИ

Рибки камінчики
збирають,
хлопчики
раків ловлять.
Ось і собачка
прибігла.

СТРАШИСЬКО

Молоток
іде...
Цв'яшок --
плаче!...

РОЗКЛАД ТАБОРІВ ОДУМ-у НА ЛІТО 1993 РОКУ

США

Оселя ОДУМ-у "Київ" -- Аккорд, Н.Й.
Від 4-ого до 14-ого липня

27-ий Табір Виховників Юного ОДУМ-у
для дітей у віці від 15-ти до 19-ти років
За інформаціями звертатись до:

Andrij Shevchenko
219 E. Overmount Ave.
West Patterson, NJ 07424
Tel. (201) 890-5986

Від 4-ого до 17-ого липня

Відпочинково-Виховний Табір
Юного ОДУМ-у.
За інформаціями звертатись до:

Elizaveth Piddoubny

Від 25-ого липня до 7-ого серпня

Кобзарський Табір
За інформаціями звертатись до:

Alex Neprel
85-71 148th St.
Jamaica, N.Y. 11435
Tel. (718) 657-0317

Тиждень сеньйорів (дати будуть подані
пізніше)

За інформаціями звертатись до:

Ivan Pavlenko
27 Vantor Dr.
Edison, NJ 08817
Tel. (908) 548-7903

КАНАДА

Оселя ОДУМ-у "Україна" -- Лондон, Онт.
Від 18-ого до 31-ого липня

31-ий Відпочинково-Виховний Табір
Юного ОДУМ-у.
За інформаціями звертатись до:

Taras Lishchyna
26 Hampshire Hts.
Islington, Ontario M9B 2K4
Tel. (416) 622-0482

Vira Petrussha
Tel. (313) 573-2514

Natalie Konowal
Tel. (312) 772-7789

Від 1-ого до 14-ого серпня

14-ий Кобзарський Табір
За інформаціями звертатись до:

Walentina Rodak
12 Minstrel Dr.
Toronto, Ont. M8Y 3G4
Tel. (416) 255-8604

ЗРОБІТЬ ПРИЄМНІСТЬ і користь
Вашим дітям -- пошліть їх літом
на один із таборів ОДУМ-у!

ПЕРЕДАНО ДО МУЗЕЇВ ШЕВЧЕНКІВСЬКІ РЕЧІ ТА РУКОПИСИ ІВ. БАГРЯНОГО

В державний музей Тараса Шевченка в Києві передано різні речі пов'язані з відкриттям 1964 року пам'ятника Тараса Шевченка у Вашингтоні, в якому ОДУМ брав активну участь в марші та мистецькій частині з нагоди 150-річчя з дня народження Шевченка. В музей передав Ол. Коновал різні пропам'ятні прапорці, ручки, перев'язку впорядчика під час відкриття та частину жовтого пластика, яким був накритий пам'ятник, перед тим як його відкрив президент Двайт Айзенгавер. Також передано багато поодиноких чисел журналу ОДУМ-у "Молода Україна" та "Нові Дні" в яких описується про відкриття пам'ятника, участь ОДУМ-у в нім та інші числа журналів з інших років, що були присвячені Т. Шевченкові.

В Інститут українознавства при Київському університеті ім. Тараса Шевченка передано Івана Багряного рукописи окремих розділів пригодницького роману "Тигролови", "Буйний вітер" та його ілюстрації до творів "Тигролови" (деякі ніде ще не були використані), "Антон Біда -- герой труда" та казок "Про лелек чи Павлика мандрівника" і "Телефон". В Центральний Державний Архів-Музей літератури й мистецтва України, який міститься недалеко площі Богдана Хмельницького та собору св. Софії, передано рукописи та машинописи з авторськими поправками рукою Ів. Багряного таких творів: "Спартак" (роман),

"Поєдинок", "Новелі для себе", "Тайфун", "Люба" (друга частина), "Розгром", "Морітурі", "Золотий бумеранг", "Людина біжить над прірвою", різні нотатки, схеми творів, що згадуються вище, листування в справі повстання на кораблі на Чорному морі "Потьомкін", які Ів. Багряний збирався використати в розпочатім творі "Панцерник Потьомкін", різні цитати, замітки, вірші, пародії та інші. В розмові з керівником Архіву-Музею директором Миколою Крячком говорилось про перевезення всього архіву Івана Багряного та архіву УРДП (УДРП) партії, якій Іван Багряний присвятив багато часу, енергії й нервів та мав багато різних приємних і неприємних днів. Тепер архіви зберігаються в УВАН в Нью Йорку при умові, як Україна буде вільною, вони можуть бути передані в архіви України. В цій Архіві-Музеї можна відкрити кімнату та стенд Івана Багряного з його творами для оглядин відвідувачами. В обидва музеї, музей Тараса Шевченка та Центральний Архів-Музей, супроводив Марію та Олексія Коновал, Леонід Череватенко, великий шанувальник Івана Багряного, який написав цілий ряд статей в пресі України про Ів. Багряного та приклав багато старань щоб появилися деякі з його творів друком. Тепер він робить старання щоб вийшли друком обидві казки Ів. Багряного з ілюстраціями автора. ■

ЗУСТРІЧ

ОДУМ-у

З УКРАЇНСЬКИМ ГРОМАДЯНСТВОМ У 1993 РОЦІ

відбудеться

від 3-го до 5-го вересня
на оселі ОДУМ-у "Україна"
біля Лондону, Канада

Більше про це буде подано в наступному числі журналу.

За інформаціями дзвоніть до

Антон Лисика 1-416-436-7255

або до

Ігоря Лисика 1-416-576-9779

**Бл. п.
ІВАН ЖИДОВКА
Лондон, Онтаріо**

В четвер, 22 квітня 1993 р., упокоївся бл. п. Іван Жидовка на 85 році життя в St. Joseph's шпиталі в Лондоні, Онтаріо.

Іван Жидовка народився 7-го серпня 1908 р. в селі Римарівка, Гадяцького району, Полтавської області. Там прожив свої тяжке життя до 2-ої Світової війни, коли доля викинула з дружиною і трьома малими дітьми до Австрії. В Австрії родина проживала до 1947 р., а тоді виїхали до Франції, де працювали на господарці. В 1951 році виїхали до Канади і поселились в м. Лондоні.

В неділю, в похоронному заведенні Needhan's, відправив пахаиду о. Володимир Кушнір, настоятель Української Православної Церкви Св. Тройці. Співав церковний хор. В понеділок о. Володимир відправив заупокійну Службу Богу при співі церковного хору.

Тіло покійного похоронено на кладовищі Mount Pleasant на Православній секції, коло своєї дорогої дружини бл. п. Марії, яка упокоїлась в березні 1991 року.

Поминальна тризна відбулась в церковній залі. Господарем був зять покійного Микола Співак. Він попросив о. Володимира до молитви. Обід приготувало жіноче товариство Св. Ольги.

Господар розповів про тернисте життя родини Жидовок, аж до приїзду до Канади. Поселившись в Лондоні бл. п. Іван Жидовка включився відразу в громадське життя -- був активним членом в побудові церкви св. Тройці і належав до першої десятки найактивніших членів церковної громади. Покійний також був активним членом Українського Центру та Відпочинкової Оселі "Україна", щедрим жертводавцем на українське громадське життя -- на церкву, Центр та оселю "Україна".

Бл. п. Іван залишив доньку Ольгу Співак, двох синів Олександра і Миколу з дружинами,

внуків та правнуків, а також велику родину в Україні.

Труноносцями були: Володимир Співак -- внук, Дмитро Співак молодший -- правнук, Іван Жидовка, Юрко Жидовка, Микола Жидовка та Павло Жидовка -- внуки.

Правнук Михайлик Співак із сльозами на очах прочитав вірш, який присвятив своєму улюбленому дідусеві Іванові.

Співчуття зложили: голова православної громади Св. Тройці -- пан М. Кошман; голова Жіночого Товариства св. Ольги -- пані Г. Володченко; голова Г.У. Товариства Одумівських Прихильників -- пан Ів. Данильченко; голова Золотого Віку -- пані О. Семенюк; заст. голови Українського Центру -- пан Ів. Данильченко; голова оселі "Україна" -- пан М. Співак. Від родини прощальне слово виголосив старший син Олександр. Він подякував батькові за його доброту і за те, що любив свою родину понад усе. Подякував Жіночому Товариству за приготування обіду.

Господар тризни подякував о. Володимирові за молитви, хоріві за спів, похоронному заведенні за надзвичайну прислугу, всім хто зложив співчуття, всім, хто прислав квіти та всім жертводавцям, що зложили 1430 дол. на фонд дітей Чорнобиля в пам'ять покійного. Господар попросив також Марію Ющенко і Надію Данильченко зробити збірку на українську пресу з чого на "Молоду Україну" призначено 105 доларів.

Кінцеве слово сказав о. Володимир і молитвою закінчив тризну.

Нехай Господь Бог оселить бл. п. Івана там, де всі праведні спочивають, а ми будемо згадувати його доброго українця, щирого жертводавця, який любив Канаду понад все і дякував Канаді за добробут та тішився, що Україна стала незалежною державою.

Вічна Йому пам'ять!

*Ів. Данильченко,
Лондон, Онтаріо*

**Св. п. Андрій Х.
Бондаренко**

Ділимося з українським громадянством сумною вісткою, що в суботу 10-го квітня 1993 р., о год. 4:45 перестало битися серце
**АНДРІЯ ХАРИТОНОВИЧА
БОНДАРЕНКА**

активного громадського діяча, довголітнього представника журналу "Молода Україна" у Великій Британії. Опечаленій дружині Вірі і всім членам родини та друзям висловлюємо наше глибоке співчуття.

Редакція і Адміністрація "МУ"

**Сл. п. Микола
Липовецький**

З великим смутком повідомляємо українське суспільство, що вночі 23 січня 1993 року, по короткому перебуванні в лікарні у м. Торонто, Канада, відійшов у вічність український патріот-державник, довголітній голова Представництва Державного Центру Української Народної Республіки в екзилі й голова Фундації ім. Симона Петлюри,

**МИКОЛА ІВАНОВИЧ
ЛИПОВЕЦЬКИЙ**

Похорон відбувся 26 січня з Української Православної Катедри Святого Володимира в Торонто, Онтаріо.

Похований на українському цвинтарі Святого Володимира у м. Оквіл, Онтаріо. Горем опечаленій дружині Надії, дочці Оксани й дальшій родині Покійного, висловлюємо щире співчуття.

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

*Представництво Державного
Центру в екзилі
Дирекція Фундації Симона Петлюри
Торонто, Онтаріо*

**Уривок із слова
Арсена Степанюка
-- голови Прихильників
Державного Центру У.Н.Р.
на Канаду на тризні
сл. п. Миколи Липовецького**

Покійний Микола народився 27-го грудня 1935 року у м. Варшаві в Польщі. Був похресником президента У.Н.Р. в екзилі сл. п. Миколи Лівецького.

Родина Липовецьких приїхала до Канади з таборів Ді-Пі, із західної Німеччини в 1952 році і поселилася в Торонто. Покійний Микола, після середньої освіти, закінчив Торонтський університет із званням магістра історії, а потім - бібліотекарський факультет.

Працював у бібліотеці Торонтського університету -- "Робартс", а в останніх роках був керівником бібліотеки Торонтського університету "Еріндейл", у Міссісага.

Громадсько-політична діяльність покійного Миколи була дуже широка: почалася вона працею в Українському студентському клубі Торонтського університету, був він головою Комітету Оборони українських політичних в'язнів, головою Представництва Виконавчого Органу Державного Центру У.Н.Р. на Канаду, головою фундації ім. Симона Петлюри в Канаді, довголітнім членом Уряду У.Н.Р. в екзилі, багато писав у пресі про діяльність Уряду У.Н.Р. в екзилі, складав привітти від Уряду У.Н.Р. на святі державности України -- 22-го січня. Покійний Микола був відзначений грамотою урядом У.Н.Р. за віддану працю.

Відхід Миколи у засвіти, ослабив наші ряди державників ідеї Української Народної Республіки. Та не впадаймо у відчай, а будьмо горді, що мали вірного сина України, який віддав усе що міг і мав,

на службі батьківщини -- України!

Від імени Представництва і Української Національної Ради, як член Президії, схилию свою голову перед світлою пам'яттю покійного Миколи. Нехай земля Канади буде Йому легкою! Його пам'ять житиме серед нас, але вона утвердиться тільки тоді, коли ми зуміємо соборно здійснити Заповіт Т. Шевченка що: "В своїй хаті, своя правда і сила, і воля!" Ви, дорога пані Липовецька і дочко Оксано, прийміть сердечне співчуття, по втраті дорогого мужа і вірного товариша життя і батька.

Від Представництва У.Н.Р., Фундації ім. Симона Петлюри та усіх Прихильників У.Н.Р. в Канаді, від мене і моєї родини прийміть щире, щире співчуття.

Нехай Господь облежить Ваше горе!

*Торонто, Онтаріо,
26 січня 1993 року*

НА ПРЕСОВИЙ ФОНД ЖУРНАЛА "МОЛОДА УКРАЇНА"

Зложили на тризні по бл. п. Іванові Жидовці в Лондоні, Онтаріо. Переслав Іван Данильченко

\$105.00

Як нев'янучий вінок на свіжу могилу матері і бабусі сл. п. Наталії Полець від філії ОДУМ-у Міннесоти. Переслав Олександр Полець

\$50.00

Із тризни по сл. п. Миколі Липовецькому в Торонто переслав В. Павленко

\$30.00

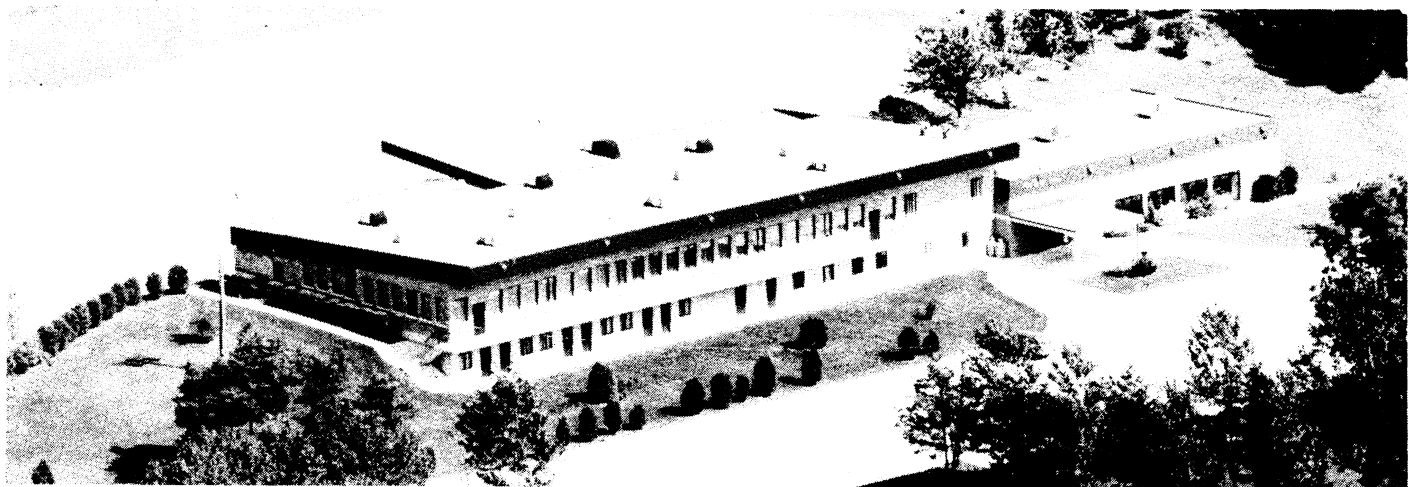
"UKRAINA" VACATION RESORT INC.

"УКРАЇНА" ВІДПОЧИНКОВА ОСЕЛЯ

Resort:

R. R. 1 (Gore Road), Dorchester, Ont., Canada N0L 1G0

Tel: (519) 659-2963

MOLODA UKRAINA

Ціна 2.50 дол.
в США і Канаді

If not delivered please return to:
Box 40, Postal Station "M"
TORONTO, ONT., CANADA
M6S 4T2

ШВИДКО І ДШЕВОВО, "КОБЗА" ПЕРШЛЕ В УКРАЇНУ:
ВІДЕОКАМЕРИ, ВІДЕОМАГНІТОФОНИ, КОПІЯРКИ, ФАКСМАШИНИ,
ТЕЛЕВІЗОРИ, КОМП'ЮТЕРИ, АВТОМОБІЛІ, МЕДИКАМЕНТИ, ХАРЧІ,
НОВІ І ВЖИВАНІ РЕЧІ

ЗАВІТАЙТЕ ДО "КОБЗИ"! ЧЕКАЄМО НА ВАС!

3253 LAKESHORE BLVD. WEST, TORONTO, ONTARIO M8V 1M3

TEL: (416) 251-9110

FAX: (416) 253-9515

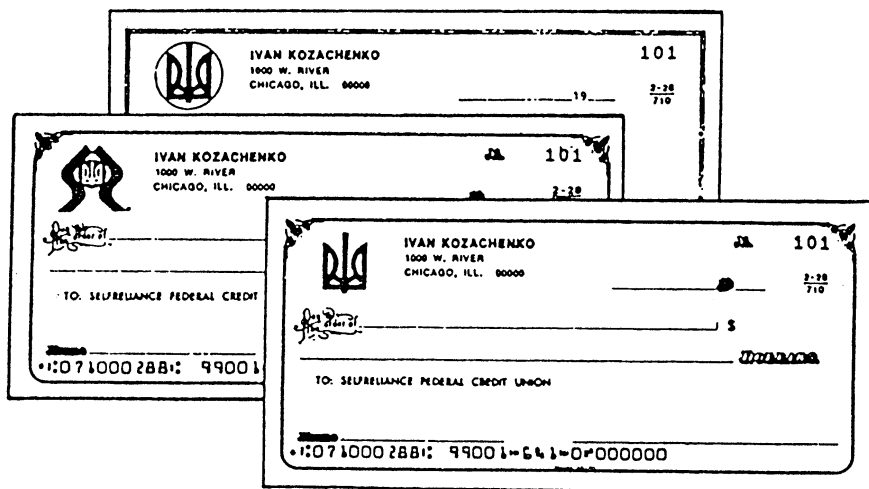
СПЕЦІАЛІЗУЄМОСЯ У ПОДОРОЖАХ НА УКРАЇНУ.

МАЄМО КВИТКИ НА ВСІ АВІАЛІНІЇ
ДО БУДЬ-ЯКОЇ КРАЇНИ СВІТУ

TEL: (416) 503-0530

3253 LAKESHORE BLVD. W., TORONTO, ONT. M8V 1M3

"УКРАЇНСЬКІ ЧЕКИ"

УКРАЇНСЬКІ ЧЕКИ
(ДРЕФТИ) та інші чеки
МОЖНА ДІСТАТИ
В УКРАЇНСЬКИХ
КРЕДИТОВИХ
КООПЕРАТИВАХ.

КООПЕРАТИВНІ ЧЕКОВІ
КОНТА Є КРАЩІ
ЯК ЗВИЧАЙНІ ЧЕКИ.

Українська
Федеральна Кооперативна Каса
"Самопоміч"
Selfreliance
Ukrainian Federal Credit Union

- Трансакції є безкоштовні.
- Не вимагаємо мінімального сальда на конті.
- Перших 150 дрефтів даром, при відкритті нового дрефт конта.
- Заробляють дивіденду.
- Дрефти мають копії.